

PopRock & Show

Nr. 31 (78) august 1992

Pe 16 august se împlinesc 15 ani de cînd a dispărut Regele Rock-ului

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

● Probabil că la data apariției acestor rânduri ați aflat din alte surse, dar pentru orice eventualitate reluăm și noi știrea privind anularea unui concert pe Wembley al lui Michael Jackson. Motivul anunțat de impresari: o stare virală a vedetei. Cei peste 72.000 de spectatori au aflat acest lucru chiar la stadion ceea ce le-a produs o mare nemulțumire (biletele au costat 25 lire, la oficial). Presa britanică, care nici până acum n-a fost prea amabilă cu M.J. n-a scăpat prilejul unor comentarii malițioase. Fanii devotați s-au deplasat la hotelul unde locuia bolnavul și i-au urat sănătate. Și noi s'erăm să-i revină cit mai repede, pentru că turneul european abia a început.

● Prietenii și fanii sînt îngrijorați de sănătatea lui Prince, care în ultimele luni a săbit aproape 20 de kg (care de unde?). Se bănuiește că suferă de anorexie. Un martor ocular susține că Prince se hrănește doar cu pine abia și înghețată (și apă). Refuză orice altceva. Pentru turneul său

OCTAVE — la primul disc

AUREL STANCIU și OCTAVIAN TEODORESCU — OCTAVE

Octavian Teodorescu ne-a dat o veste bună. La sfîrșitul lunii august, va apărea pe piață albumul formației

deosebită, realizată de Laurențiu Gherasim. Pentru cei care nu știu, dacă mai e nevoie, reamintim că Octave este o trupă de studio formată din Octavian Teodorescu — chitari, chitari M.D.E., instrumente programabile, concepții clape și Aurel Stanciu — bass, instrumente programabile, „sequencers”. Albumul este unul conceptual și va cuprinde piesele: „Ochii planetei”, „Întîlnire de gradul trei”, „Călătorie spre virful piramidei cunoașterii”, „Întoarcerea acasă”, „Pacifica”, „Vesnicie”, toate compuse de Octavian Teodorescu. Albumul are și o poveste, ea va fi trecută (în limbile română și engleză) și pe copertă.

iar cauza morții sale este legată de SIDA. Născut în Australia a avut un singur hit în Billboard în 1981 („Fly Away”). A scris în schimb cu textiera Carole Bayer Sager pentru alți piese de locu înții: „I Honestly Love You” (1974, Olivia Newton-John), „Don't Cry Out Loud” (1978, Melissa Manchester), „I'd Rather Leave While I'm In Love” (1979, Rita Coolidge) ș.a. În 1981 a obținut premiul Oscar pentru „Arthur's Theme (Best That You Can Do)” cîntat de Christopher Cross și locul 1 în top. Pe vremuri Allen a fost căsătorit cu Liza Minelli, Mama acesteia, Judy Garland, se presupune că l-a lansat pe solist. În 1990 a scos un ultim L.P. la RCA Victor, intitulat „Making Every Moment Count” care conține piese scrise cu o serie de colaboratori și citeva duete cu Harry Connick jr. și Melissa Manchester.

● Eleganț gestul colegilor de la „Ecran magazin” (editat la Brașov) atunci cînd citează sursele interne. Nu știu însă cum au aflat ei de 25 septembrie, ca dată pentru concertul Michael Jackson? ● Din „Să-lui” (nr. 10) aflăm că biletele pentru concertul mult-asteptat se vor găsi la Agențiile B.T.T. din țară sau la C.A.T.T. ● „Vox T Magazin” este o publicație de 8 pagini realizată de postul de radio din Iași. Costă 10 lei și primele sale 3 numere arată foarte bine, consacrand majoritatea spațiului muzicii de toate genurile. Succes echipei conduse de Marcel Fluieraru, Gabi Rotaru și Volodia Macovei! ● Al doilea spectacol de la Costinești cu Nieu Alifantis și Alexandru Andrieș (2 august) a beneficiat de un număr record de spectatori iar artiștii au onorat cererea cu un program de peste 2 ore. ● Inițial fanii new-yorkezi au crezut că-i vorba de-o farșă, cînd la concertul Metallica din Madison Square Garden, Lars Ulrich a început să se scufunde... în scenă, cu tobe cu tot! Că n-a fost o glumă, s-au lămurit abia cînd Lars n-a mai reapărut deși putea fi auzit de undeva din adîncuri. Care-i explicația? Deși a costat 20.000 lire, ascensorul hidraulic al bateristului s-a defectat brusc. „Am fost nevoit să-mi petrec sub scenă restul show-ului și să cînt disperat mai departe!” Cine spunea că nu se-nîmplă și la case mari? ● Alta. La concertul susținut într-un parc din Florida, Richard Marx, a căzut, cu chitara în brațe, în bazinul pe marginea căruia se tot mișca. S-a ales doar cu un ușor șoc electric. După ce s-a uscat și-a reluat programul.

CONCURS

Doriti să câștigați o chitară FENDER? Nimic mai complicat! Dacă aveți talent și mai puțin de 25 de ani trimiteți o casetă cu cel mai incendiar solo de chitară pe care l-ați compus vreodată pe adresa firmei NEW YORK, NEW YORK, strada Costache Negri, nr. 2, sector 5, București. Nu uitați să inscrieți pe ea și un cod format dintr-o literă și 4 numere, la alegere. O dată cu caseta trimiteți un plic care să conțină același cod și, în plus, numărul nostru de telefon sau adresa, la UNIPLUS RADIO, căsuta postală 131, oficial postal 7, sector 4, București.

GRĂBIȚI-VĂ ÎNCET! Casetele voastre sînt așteptate pînă la data de 1 octombrie 1992!

TOP SLOW

Ediția nr. 31 (71)
din 1 august

1. CHRIS DE BURGH — IN YOUR EYES
2. CLOUSEAU — LOVE ENCOUNTERS
3. MARIAH CAREY — I'LL BE THERE
4. INXS — BY MY SIDE
5. ANNIE LENNOX — WHY?
6. JULIE CRUISE — FALLING (TWIN PEAKS)
7. MARTIN GORE — NEVER TURN BACK IN MOTHER EARTH
8. EROS RAMAZZOTTI — MUSICA E
9. BLACK CROWES — BAD LUCK BLUE EYES, GOOD BYE
10. WET WET WET — MORE THAN LOVE
11. MARC COHN — WALKING IN MEMPHIS
12. GARY MOORE — NOTHING IS THE SAME (WITHOUT YOU)
14. LISA STANSFIELD — REAL LOVE (NEW)
15. BRYAN ADAMS — DO I HAVE TO SAY THE WORDS

PROPUNERI:

TEN SHARP — RICH MAN
MAGGIE REILLY — ECHOES

TOP MATINAL

Top 5, Ediția 31
Duminică 2 august 1992

1. FOREIGNER — URGENT
2. U2 — LADY WITH A SPINNING HEAD
3. CHRIS DE BURGH — MAKING THE PERFECT MAN
4. TRIXTER — LINE OF FIRE
5. COCTEAU TWINS — FIFTY FIFTY CLOWN

PROPUNERI: YNGWIE MALMSTEEN — C'EST LA VIE

mondial solistul s-a pregătit pînă la epuizare iar pe parcursul unui concert oierde peste 3 kg. Avînd în vedere statura și greutatea lui Prince, ne punem întrebarea: cu ce a mai rămas? ● ZZTop au aflat că au sosit: 3 indivizi cu părul de cowboy și bărbi îi imită perfect. Billy Gibbons l-a văzut pe unul dintre aceștia dîndu-se drept el și acordînd autografe într-un club. Individul a avut nerusinară să trîmîtă un bătuș care l-a avertizat pe Billy să nu cumva să îndrăznească să facă tărăboi sau să încerce să dea și el autografe. Asta da tupeu!

● Am zărit într-un săptămînal o fotografie a grupului Migas Real Compact (așa se numește acum?) într-o componentă mult schimbătoare. S-o fi înfîmplat ceva sau e vreo glumă ziaristică? ● 54.300 de spectatori la concertul din 18 iulie de pe Giant Stadium, New Jersey. Biletele au costat 27,50 de dolari. Au cîntat Guns N' Roses, Metallica și Faith No More. S-au înregistrat cele mai mari încasări ale lunii iulie ● Hot Rap Singles (Billboard, 1 august): 1. Warm It Up — Kris Kross, 2. Don't Sweat The Technique — Eric B. & Rakim, 3. Take It Personal — Gang Starr, 4. Home Girl Don't Play Dat — Yo-Yo, 5. La Schmoove — Fu-Schnickens. ● Pe albumul Red Hot + Dance (scos pentru ca beneficiile să fie folosite în cercetările privind SIDA) figurează și alte piese pe lingă „Too Funky” a lui George Michael. Mai înțil cele două titluri semnate tot de G.M., care sînt inedite, „Happy” și „Do You Really

Want To Know”, apoi 10 remixaje cu melodii de succes ale unor nume sonore: Madonna, Seal, EMF, Lisa Stansfield, Crystal Waters, ș.a. Pe video-caseta lansată alături de CD apar secvențe din concertul din 1 decembrie 1991 (ziua mondială a luptei contra SIDA). ● Dublu album editat în scopuri umanitare de casa Virgin în Franța cu titlul „Urgence”. Conține 27 de nume ale scenei muzicale printre care Patricia Kaas, Patrick Bruel, Julien Clerc, Johnny Hallyday, Mano Negra ș.a. Fiecare a oferit o melodie inedită pentru acest disc. Se estimează că se vor aduna aproximativ 6,4 milioane de dolari care vor fi donați Integral Institutului Pasteur. ● La 18 iunie a decedat solistul și compozitorul Peter Allen. Avea 48 de ani

AP.

POP, ROCK & SHOW

Publicație săptămînală editată de

Curierul național S.A.

ANDREI PARTOȘ
redactor șef,

GABRIEL FLOREA
secretar general de redacție,

ORLANDA DELADI
reporter special,

ION ȘERBAN
tehnoredactor,

CLAUDIA NICULESCU
corector

VICTOR CIOBANU
realizator, copertă

ALEXANDRU ANDRIEȘ
din noua serie 1992, titluri și vignete

ADRESA REDACȚIEI:
București, Sector 1, Str. Ministerului 2-4, telefon 15 02 00/886, SERVICIUL DE DIFUZARE „P.R.&S.”, „Curierul național”, „Curierul național — Magazin”, poate fi contactat la numărul de telefon: 15 32 29.

Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET S.A. — PO — BOX 33 — 37; telex 11995 sau 11034; telefax 90 — 18 56 73 — București — Piața Presei Libere Nr. 1 — București.

Numărul 422 în catalogul publicațiilor interne. Tiparul — Regia Imprimerii Naționale — Imprimeria „CORESI”, București

"POLIFONIA" de "VIGIL"

MAI RAR RITMUL!

AM SPUS MAI RAR RITMUL!

NU EU TÎN RITMUL / SÎNT VECINII TĂI CARE VOR SĂ-ȚI AMINTEASCĂ FAPTUL CĂ E ORA 2 NOAPTEA!

Pe scurt despre BIG MAMA & THE KIDS

LIVE MUSIC HALL (noiembrie 1991). Revista germană prezintă componenta de atunci „Păunița Slabu (Big Mama), solista vocală, „Fecioară”, teribil de sexy, profesia visată — publicitate pentru că ai voie orice; greutate 125 kg, în rest foarte drăguță și timidă. Anca Graterol (Kid) — Balanță înăscută, cetățean al Terrei. Cinișăreie considerabil mai puțin (cu chitară cu tot) decât Mama. În afară de chitară și clape, cîntă și vocal... cînd îi dă voie Mama. Orty Elberg (Kid) visează să facă dragoste într-un O.Z.N. personal. Se ocupă de chitara bas și adoră omuleții verzi cu nasul mare, care se pare că vin în preajma ei ori de câte ori cîntă la flaut. Gaby Neitzel (Kid), născută la Hanovra, este Berbec și îndărănică precum simbolul zodiacului. Joacă fotbal pe stadion cu aceeași siguranță cu care cîntă la chitară pe scenă. Ossi Pfeiffer (Kid). Singurul bărbat care bate ritmul Mamei. Cînd ei cîntă, ea trebuie să joace”.

BILD (decembrie 1991). „Din inima Hanovrei: femeii puternice cu voci agresive. De cînd nu vi s-a mai oprit respirația la un concert? Dacă-i mult de atunci, ar fi cazul să le ascultați pe Big Mama & The Kids la Music Hall. Fetele și-au avertizat fanii — «Ar fi bine să aveți pansamente la voi, pentru eventualele răni: cine și imaginează că o trupă feminină din Hanovra nu-i în stare decât să murmure soapte, cu Big Mama riscă să-și frigă degetele...» După despărțirea de Rosy Vista, Anca Graterol nu s-a dat bătută și a alcătuit o nouă trupă de hard-rock împreună cu Lidia Hartmann, Ortansa Elberg, Gaby Neitzel și Big Mama. Desfățați-vă cu vocea neîmbînzită a Mamei!”

MAGASCENE (februarie 1992). „La 20 ianuarie un public neobișnuit de numeros a luat drumul sălii „Capitol” din Hanovra, pentru a le asculta pe Sister Crime și Big

Mamas. Ambele trupe, din care face parte și Andrea Schwarz, Pittler Schwaar (Sister Crime) și Anca (de la Big Mama) — toate foste colegae la Moulin Rouge — s-au remarcat printr-un sound compact și compoziții proprii foarte reușite. Deși majoritatea spectatorilor veniseră să asiste la debutul

celor de la Sister Crime, vedetele serii au fost Big Mamas, cu un repertoriu hard-rock de înaltă înaltă. MAGASCENE (iunie 1992). La aniversarea a 20 de ani de existență a Bandelului din Hanovra Big Mama a electrizat auditoriul. Culese de M. G.

UN TURNEU POSIBIL

Grupul Holograf intenționează să organizeze în perioada 1-15 octombrie turneul de lansare a

albumului „Banii vorbesc”. Sînt vizate localitățile mari, centrele universitare (Craiova, Pitești,

Brașov, Bacău, Iași, Constanța, București, ș.a.). Invitat va fi grupul suedez Ion Oțeanu Band, avîndu-și ca lider pe fostul chitarist solo al Holograf-ului. Se vor realiza 2-3 video-clipuri cu melodii de pe discul Holograf care la difuzare vor conține numele sponsorilor și datele exacte ale traseului. Afîșe, tricouri, bilete, panouri publicitare, toate vor avea înscrise și numele celor care vor contribui la reușita acestei inițiative extrem de costisitoare. Cel care dorește să ajute și totodată să beneficieze de o publicitate de calitate se pot adresa de acum la HOLOGRAF PRODUCTIONS SRL, tel. 15.33.73, 37.22.55 și 620.421, Fax 90/121381.

Întă că se poate pregăti un turneu cu multe luni în avans!

GABRIEL COVRIG (com. Ivesți, jud. Galați)

1. Thunderstruck — AC/DC,
2. The Unforgiven — Metallica,
3. Smells Like Teen Spirit — Nirvana,
4. You Don't Remember I'll Never Forget — Yngwie Malmsteen,
5. I Remember You — Skid Row,
6. November Rain — Guns N'Roses,
7. I Wanna Rock — Twisted Sister.

MONA ȘTEFANESCU (Constanța)

1. Summertime — Janis Joplin,
2. Another Brick In The Wall — Pink Floyd,
3. Hell It's Living Without You — Alice Cooper,
4. Ne me quitte pas — Jacques Brel,
5. Child In Time — Deep Purple,
6. It's A Wonderful World — Louis Armstrong,
7. Someone's Crying — Helloween.

RADU G. TIBIL (Budești, Maramureș)

1. Freedom — Got To Be, 2.

- Holliday — Scorpions, 3. Conquistadores — Running Wild, 4. It's My Life — Dr. Alban, 5. What Kind Of God? — Master, 6. Tonight — Def Leppard, 7. By

Top 7 neconformist

The Time I Get To Arizona — Public Enemy.

OCTAV PASTOR (Piatra Neamț)

1. Christmas Song — Jethro Tull,
2. Mugur de fluiet — Phoenix,
3. With Or Without You — U2,
4. Takin' It To The

- Top — Chris De Burgh, 5. Rock Around The Clock — Bill Haley, 6. Tubular Bells I — Mike Oldfield, 7. Paranoid — Black Sabbath.

MARIAN COTRAU (Salonta)

1. Stop — Sam Brown,
2. Pentru viața mea — Oana Sirbu,
3. Thank You For The Music — ABBA,
4. Black Velvet — Allannah Myles,
5. Baby Baby — Amy Grant,
6. Yesterday — The Beatles,
7. Gypsy Woman — Crystal Waters.

ANA MARIA

ALEXANDRESCU (București)

1. Your Way To India — Sandra,
2. The Sweet Hello, The Sad Goodbye — Thomas Anders,
3. Wind Of Change — Scorpions,
4. One More Try — Timmy T,
5. Hazard — Richard Marx,
6. Too Much Blue In Missing You — Modern Talking,
7. Woman In Love — Barbra Streisand.

LITORALUL DANSANT

Ezitățile din startul sezonului estival au fost resimțite și în activitatea discotecilor de pe litoral.

Anul acesta am renunțat la prezentarea generală a discotecilor, preferînd în schimb să le menționăm doar pe acelea pe care anul trecut le-am evidențiat.

În Mamaia, cel mai mare pret la intrare îl găsim la Hippodrome (600 de lei în urcare către mie). domnișoarele care alung înainte de 22,30 beneficiază de intrare gratuită. Respectiv această oră, puteți folosi și transportul „din două” asigurat de R.A.T.C. pe ruta Constanța — Mamaia. Sunetul bun este asigurat — ca și anul trecut — de Vladone, secundat de o armată de tehnicieni și învățăcei. Hip-hop, rap, techno, new-wave din belșug. Noutățile apar la parter de lumini: lasere produse de Lightwave Research din S.U.A. și roboșcanere produse de firma Martin din Danemarca. Aceste efecte oferă un spectacol în adevăratul inteles al cuvîntului. Dacă pînă la ora 4,00 oboseți, vă puteți încerca norocul la jocurile amplasate în holul Hippodrome-ului.

O discotecă cu o vîrstă apreciabilă (în iur de 20 de ani) a fost preluată anul acesta de Club Scandinavia SRL, societate mixtă română-suedeză. Această firmă are gânduri ambițioase după cum afirmă domnul Razvan Turcea, reprezentantul părții suedeze. Deocamdată, s-a dorit diversificarea. Astfel pînă la ora 5,00 puteți dansa sta pe terasă sau minca hamburgeri. DJ este Cristian Ionescu, iar intrarea costă 400 de lei.

„Club 33” — o discotecă arhiplină — anul acesta cu lumini bune, cu o sursă promptă de muzică pe casete din S.U.A. și cu un DJ (Liviu Gherman) pe gustul exigentului director Lucian Gheorghita, care a preluat de fapt unitatea în locație de gestiune pe 3 ani. Intrarea costă 300 de lei și programul de funcționare este între 21 și 3. Pînă în prezent s-au organizat concursuri de dans de două ori pe săptămîna. Cîștigătorii acestor concursuri au fost răsplătiți cu premii provenind din banul bine asortat alături cu băuturi străine cit și românești. Seară de seară, sint cu noi la dans, și 2 detectivi particulari. Cu alte cuvinte sint create toate condițiile pentru liniștea dumneavoastră!

Discotecă „Castel” a fost preluată anul acesta de firma româno-olandeză COSENA. Pretul de intrare a scăzut (!) anul acesta la 300 de lei; este normal tinînd cont că DJ-ul

Marin Petrică se străduiește să facă față cu lumini și sunet — aflate într-o evidentă stare de provizorat. Se pare că respectiva firmă dorește ca funcționarea discotecii să se prelungească și peste iarnă; pentru acest plan temerar vor trebui depuse eforturi sustinute și financiare.

Deocamdată, sef de sală este domnul Petre Teodorescu. Program 22,00—4,00.

În Eforie Nord, „Clubul Maxim” a devenit punct de atracție 24 de ore din 24. Astfel patronul Dan Ionescu vă invită de dimineața pînă seara pe terasa clubului unde puteți servi cafea, ness, înghețată, băuturi răcoritoare, mici, pui la rotisor, bere și altele. Terasa este astfel amenajată încît îi puteți fi oaspeti indiferent de capriciile vremii. Seara de la 21,00, DJ-ul Marian Dumitrescu vă stă la dispoziție cu muzică de bună calitate. Efectele de lumini au fost reinnoite, în timp ce pentru sunet s-a apelat la firmele Citronic, Ramsa și Bose. Din 1990 încoace, domnul Dan Ionescu a rămas credincios sistemului săptăminal de „aprovizionare” cu muzică direct de la Londra. În plus, anul acesta, în fiecare seară după 1,30 la dispoziția dumneavoastră un show de aproximativ 30 de minute. După părerea subsemnatului pentru ceea ce se oferă în programul de discotecă „intrarea” este subevaluată: 200 de lei. În Neptun firma TOP IMPEX LTD patronază două discoteci ale căror nume este suficient pentru a le recomanda: TOP DISCO (hotelul Neptun) și Tiffany's din complexul Marea Neagră. Programul de funcționare este același: 23,00—4,00. La Top-Disco, DJ este Mircea Zane, iar intrarea costă 1 000 de lei. Instalația de aer condiționat are un aport hotărîtor în crearea unei ambiante plăcute. Sunetul este foarte bun, iar luminiile sint deosebite. Tiffany's a fost deschisă anul trecut „pe coadă de sezon”. Din nefericire absență aproape două sezoane din circuitul de distracție, discoteca suferă anul acesta la cel mai important „capitol”: — public. Aceasta și datorită unui principiu total ilogic exprimat prin: „Dacă nu e lume, nu intrăm!”. Desi intrarea costă 800 de lei (pret afișat), uneori patronii fac cinste. DJ este Andreas Cerman. Sunetul este bun, în timp ce luminiile se asortează cu interiorul. Interiorul discotecii este deosebit, fiind rezultatul unei reușite îmbinate între bun gust, rafinament și calitate. Muzica este atent selecționată de unul dintre directorii firmei TOP IMPEX SRL, care și anul acesta a tinut să-și păstreze anonimatul. Deocamdată!

În Jupiter, puteți găsi în „American Paradis”... o discotecă.

Acest paradisi a fost organizat anul acesta de domnul Florescu în colaborare cu firma TEC. Programul este de la 22,00 la 4,00, iar pretul intrării este de 400 de lei. DJ este Nae Ionijă din Brașov. Sunetul este asigurat cu aparatură germană (STIERS) și bineînțeles americană (JBL). Cînd oboseți, vi se recomandă odihnă activă, avînd la dispoziție piscina.

Cam acestea au fost discotecile care anul trecut au reprezentat puncte de atracție; după cum se poate vedea unele și-au lărgit paleta ofertelor (Maxim, Scandinavian), altele au păstrat stacheta serviciilor și... preturilor (Hippodrome, Top Disco), în timp ce doar o singură discotecă lasă impresia că a fost surprinsă de începerea actualului sezon estival („Castel”).

CRISTIAN TUDORAN

Mini-serial AEROSMITH

(VI)

După multe repetiții la Boston Howard Johnson's Club, Aerosmith pleca în turneu, înainte de a înregistra un nou disc. „Formația semnase cu mulți ani în urmă un contract cu casa «Columbia Records», dar în acel moment nimeni de la «Columbia» n-ar fi stat de vorbă cu noi. Așa că am zis «Fuck Them». Își aminteste Tim Collins, „Am plecat în turneu renunțând la contractul cu «Columbia». Am făcut cite o corporație fictivă pentru fiecare spectacol, astfel încât încasărilor să nu poată fi pretinse de creditori”. În afara acestor „evadări” permise de lege, Collins știa că Aerosmith fusese o trupă de concert și era esențial ca formația să întrerundă un turneu. „În anii lor buni cei de la Aerosmith făcuseră casă bună cu succesul îndeosebi datorită concertelor. De această dată aveau și mare nevoie de bani. Turneul a fost foarte aproape de a fi un mare scandal”.

Organizatorii pe care Aerosmith îi dezamăgise anterior prin diverse concerte amânate sau neterminate erau foarte sceptici. Aveau toate motivele să fie. Deși membrii grupului decisese să-și concentreze toate eforturile pentru reușita turneului, odată plecați, ei au revenit aproape instantaneu la vechile obiceiuri. Pe scenă, formația alterna momentele bune, ce aminteau de zilele de glorie, cu cele slabe. Ziua critică a fost la Springfield, Illinois, când Tyler s-a prăbușit pe scenă și concertul a fost întrerupt. „Am aranjat rapid ca la leșire fiecărui spectator să-i fie înmănat un album «Greatest

Hits», pe gratis”, spune Tim Collins. „Voiam să repar ceva din reputația lor călcată în picioare. N-a lipsit mult să fim arestați în seara aceea”.

După citeva luni Tim Collins a reușit să lămuirească problemele dintre grup și fostul cuplu de impresari al acestuia, Leber-Krebs, și a obținut un contract cu casa de discuri Geffen Records. John Kalodner, șeful acestei case de discuri, era un om influent de care Tim Collins se apropiase în perioada în care se ocupase de Joe Perry Project. La cererea lui Collins, Kalodner s-a decis să ajute formația: „Pentru mine ei erau încă una dintre cele mai mari trupe de rock pe care le-a avut America și dacă cineva i-ăr fi adus pe drumul cel bun și

ar fi lucrat din nou cu ei, atunci cu siguranță Aerosmith putea produce iar discuri bune”.

Debutul grupului Aerosmith la casa de discuri Geffen a avut loc în 1985, cu albumul „Done With Mirrors”. Discul n-a produs însă revenirea pe care o spera formația. L.P.-ul s-a scufundat repede nefiind susținut de o campanie publicitară adecvată și de un turneu de lansare a discului. O rază de lumină în această perioadă a fost adusă de invitația adresată de rapperii de la Run-D.M.C. lui Tyler și Perry. A rezultat o piesă de succes intitulată „Walk This Way”.

Traducere și adaptare COSTIN MANOLIU

ACCEPT din nou împreună

Vă mai amintiți de vremurile vechi și bune? Mai ales de micutul vocalist german cu o voce care spargea geamurile și care alerga pe scenă în mijlocul unor temple în flăcări? „Fast As A Shark” a fost marele lor hit. Sigur că da, este vorba de ACCEPT, iar marea noutate este că au revenit!

La Stommeln, un orașel în apropiere de Köln, este deja o căldură infernală deși ne aflăm la sfârșitul lui mai. Dar orașul a reușit să păstreze un aspect romantic și un parfum de flori, în ciuda șirului nestăruș de mașini care străbat drumul spre marea metropolă.

Într-un mic restaurant italianesc stau așezați la o masă patru oameni care nu s-au mai reunit de aproape 6 ani: Udo Dirkschneider, Wolf Hoffmann, Peter Baltes și Stefan Kaufmann, cunoscuți mai mult sub numele de Accept. Și faptul că acești muzicieni, care în toți acești ani au avut fiecare propria lor carieră, se află aici împreună, nu este o simplă coincidență: ei se află aici pentru a răspunde anumitor întrebări.

Fanii lor din întreaga lume n-au încetat să le scrie și să le telefoneze, în speranța de a-l convinge să se reunească. Cererile lor deveneau an de an mai numeroase și mai presante, ziaristii le puneau mereu aceeași întrebare. Peter Baltes, care a participat între timp la diferite proiecte cum ar fi Dokken sau mai recent albumul lui John Norum, începuse deja să se nerveze...

PETER BALTES: În fiecare interviu mi se cereau noutăți despre Accept. Dădeam aceste interviuri pentru a vorbi despre Dokken, despre activitățile mele muzicale din acel moment, dar în loc de asta, ziaristii se încapăținau să mă întrebe despre Accept și despre nimic altceva.

STEFAN KAUFMANN: Anul trecut produceam un grup japonez. Când înregistrările au fost destul de bune pentru a putea fi ascultate, am luat avionul spre Japonia, unde am dat mai multe interviuri decât membrii formației respective. Dar să nu vă închipuiți că se refereau la activitatea mea de producător; ziaristii și fanii japonezi doreau să le vorbească despre Accept. După toți acești ani, singurul lucru care-l interesa era dacă Accept se va reuni din nou! Este ușor să vă închipuiți, noii mei colaboratori nu erau cunști de puțin încântați de situație. În definitiv, ce treabă aveau ei cu Accept?

Nici una, evident. Și accu-

ta a fost o experiență pe care au trăit-o fiecare dintre ceilalți trei, mai devreme sau mai târziu.

PETER: Ne cunoaștem de atâția ani și formăm o echipă atât de bună pentru că fiecare se poate baza pe ceilalți. Eram întotdeauna surprinși, lucrând cu alți muzicieni, că nu erau în stare să cînte anumite chestii care pentru noi păreau la mîntea cocoșului. Să nu mă înțelegeți greșit: am lucrat cu muzicieni excelenți, dar se iveau mereu situații în care aveam nevoie de un anumit ritm al bateriei, pe care Stefan l-ar fi făcut imediat, dar pe care bateristul respectiv nu reușea să-l prindă. Putea să fie foarte bun la alte lucruri, dar tot timpul lipsea ceva, formula nu era bună.

STEFAN: Noi am fost întotdeauna un grup adevărat. Puteam să ne spunem cînd nu ne plăcea un pasaj sau altul, pentru că ceilalți știau cum să reacționeze. Erau exact relațiile dintr-un cuplu!

PETER: Pe de altă parte, cînd cînti cu alți muzicieni pe care nu-i cunoști bine, trebuie să te porți cu multe precauții pentru a fi sigur că nu jignești pe nimeni. Este deci greu să poți fi critic în legătură cu ceilalți și chiar cu tine însuși. Și pînă la urmă asta-ți afectează munca și chiar rezultatul final.

WOLF: Am realizat că eram în posesia unui lucru foarte special în Accept, alchimia între muzicieni funcționa de la A la Z. Asta am tot încercat să găsim fiecare în altă parte, dar n-am reușit. Cînd am cîntat prima dată împreună după tot acest timp, vechiul feeling a

revenit imediat. Pur și simplu toate se lipeau cap la cap. A fost extraordinar. Și din clipa aceea a fost clar pentru fiecare dintre noi că trebuie să cîntăm din nou împreună.

Pentru a pune lucrurile la punct trebuie să precizăm că nici unul dintre ei nu a fost împins financiar la acest pas. Peter Baltes este un muzician căutat atît în Europa cît și în Statele Unite și se află în poziția celui ce poate refuza o muncă care nu-i place. Stefan Kaufmann a devenit producător. Udo ar fi putut supraviețui cu propriul său grup, iar Wolf Hoffmann își construie o nouă carieră, foarte lucrativă, de fotograf. Au avut deci categoric un motiv foarte puternic pentru a se reuni din nou sub numele de Accept.

Din toate motivele menționate mai sus cel mai puternic este fără îndoială acela că Accept lășase în urmă sa un gol pe care nimeni n-a reușit să-l umple de atunci. În toți acești ani impresarii, casa de discuri și muzicienii înșiși n-au încetat să primească scrisori de la fanii lor din întreaga lume. Toți doreau reînnoirea grupului pe scenă. Presa muzicală internațională de asemenea n-a încetat nici o clipă să abordeze acest subiect.

Și ca și cum toate acestea n-ar fi fost de ajuns mai este și dublul album live care a urcat spre primele locuri din topuri imediat după lansare.

STEFAN: Ne-a plăcut întotdeauna ideea să scoatem un album live, dar nu ne-am înregistrat niciodată concertele pentru asta. Așa că nu prea aveam înregistrări live, iar puținele care existau se datorau mai mult hazardului decât dorinței grupului. Ca aceste concerte din Japonia... Am

dat peste ele într-o bună zi și le-am ascultat. Am realizat că, pînă la urmă, nu erau rele deloc. Am lucrat puțin la ele și după aia le-am trimis celorlalți. Le-au plăcut și lor și uite-asa, încet-încet, ideea unui album live pentru a ne lua la revedere de la fanii noștri a prins contur.

Surpriza le-a plăcut, a rețezit și interesul casei de discuri, bucuroasă să vadă că se poate profita foarte bine și de pe urma unui produs care n-a necesitat nici un efort din partea ei. Membrii casei de discuri s-au alăturat, ca urmare, cohortei de fanii care pledeau pentru reformarea grupului.

WOLF: Noi n-am rupt niciodată legăturile cu ei. Ne vedeam rar, dar permanent. Ne vizitam, ne scriam, ne telefonam. Trupa nu mai exista, dar noi am rămas prieteni. Ne întersem cu toții cum îi merge lui Udo. Cîntecele de pe primul său album, în cea mai mare parte fuseseră compuse de noi toți. Prietenia noastră s-a rezumat însă la viețile noastre private, nu ne-am gîndit niciodată cu adevărat să reformăm Accept. Dar am realizat că relațiile noastre supraviețuiseră tuturor fluctuațiilor. Continuam să ne trimitem casete pe care le înregistrasem noi înșine sau cu alte grupuri.

Într-o bună zi însă ni s-a părut evident că Accept ne lipsește în primul rînd nouă și că nu mai putem găsi acel feeling special în nici o altă parte. De aceea ne-am hotărît în final că ar fi cazul să ne reunim. Nici presa și nici casa de discuri nu ne-ar fi putut obliga s-o facem, pentru că nu ne presa nici o nevoie financiară.

Pînă acum nici unul dintre ei nu a avut de ce se regrete pasul făcut, ba din contră...

WOLF: În sala de repetiții vechea magie s-a reîntors într-o clipă, ca și cum nu ne-am fi despărțit niciodată... și toți eram plini de idei noi.

Bineînțeles, acum ei nu numai că sînt mai bătrîni, dar și mai cuminți. Fiecare este acum plin de experiențe muzicale noi.

STEFAN: Este adevărat, asta

se simte din plin. Cu toții am învățat multe în acest răstimp și ne-am lărgit orizontul muzical. Eu, de exemplu am învățat multe despre producție. Udo a făcut progrese, ca solist, grație albumelor sale solo. Nici Peter sau Wolf nu s-au culcat pe propriii lor lauri, ei au lucrat cu o multime de oameni diferiți, au explorat alte domenii. Toate acestea te ajută să te maturizezi ca muzician. În trecut am avut des probleme din cauza unor indivizi care încercau să ne convertească la părerile lor. Asta ne făcuse mai puțin siguri pe noi și am sfîrșit prin a face lucruri pe care nu le-am fi făcut altfel.

WOLF: Poate părea bizar, dar ca din întimplare, tot ce n-am făcut din suflet n-a mers. Asta dovedește că instinctul nostru era bun. Astăzi știm exact ce vrem și ce nu vrem, și nimeni nu poate veni să ne spună ce să facem.

Ce înseamnă asta, din punct de vedere muzical?

WOLF: Vom cînta stilul de muzică pe care îl preferăm: metal sincer și brutal, în tradiția lui Balls To The Wall sau Restless And Wild, cu multă putere și energie.

Iată care sînt motivele care ne dau dreptul să sperăm că golul lăsat de Accept va fi din nou umplut. O reuniune care probabil că n-ar fi avut loc fără ajutorul fanilor. Pentru moment quartetul este foarte ocupat cu pregătirile pentru primul album al acestei noi ere. Ideile fuzionează și cîntecele prind formă cu toată viteza și în curînd va sosi momentul selecției celor care vor merita să fie prezente pe albumul care va ieși în toamna următoare. Ce va urma? Pentru prima dată din 1986 Accept se va reîntoarce pe scenă, cu aproximație în apropiere de Crăciun.

Dar iată ce gîndesc retrospectiv membrii grupului despre ultimul lor disc „Eat The Heat”:

PETER: Noi credem ca „Eat The Heat” rămîne în continuare un album bun. David Reece este într-adevăr un cîntăreț fantastic. Singura problemă este că David nu se prea integra între membrii originali Accept. Noi nu eram grupul cel mai potrivit pentru el și eu nu era cel mai bun solist pentru noi. A dovedit eu propriul său grup cît este de bun cînd poate lucra în condiții adecvate. „The Bangalore” (albumul său) este într-adevăr impresionant.

Cam asta face Accept acum. Grupul le mulțumește fanilor care l-au susținut timp de șase ani și fără de care nimic din toate acestea nu s-ar fi întîmplat.

Traducere și adaptare după „METAL HAMMER” ANCA LUPEȘ

răspundem dacă sintem în stare

CRISTINA MIRCU (Lugoj): Pe măsură ce vom deține date despre actorul tău preferat, le vom publica. **CLAUDIU FES-TEU (Tirnăveni, Mureș):** Am prezentat deja diverse stiluri muzicale, chiar cu exemplificări. Asupra acestui subiect vom mai reveni, în limita spațiului disponibil. Adresa Fan-Clubului AC/DC am publicat-o în numărul 46 din decembrie 1991. Pentru orice eventualitate o mai publicăm o dată: c/o Sandra Munday 11 Leominster Road, Modern Surrey SM 46 HN England. **DANA P. (Focșani, Vrancea):** Jason Donovan s-a bucurat de multe apariții — foto — în paginile revistei. Chiar și Adrian Enache. Dacă deții poze mai recente, le așteptăm. „Friday Night” este o publicație a Fan-Clubului respectiv. **DIANA POTOCEAN (Caras-Severin):** Despre Metallica s-a scris. Probabil că ti-au scăpat câteva numere. Mulțumim pentru aprecieri. **ANTONIO DUMITRESCU (Brașov):** Poți să ne trimiți materialele din Metal Hammer. Avem numerele solicitate și poster cu Metallica. Mai dificil e cu expedierea. Poate al drum, în această vacanță, prin București și în acest caz, nu ezita să treci și pe la redacție. **ALINA G. (București):** Dacă mai apare Play-Back? Cel mai bine ar fi să te adresezi redacției respective. Dorești un serial Depêche Mode. Nu ești singura. **BRADUȚ (Urziceni):** Din câte am înțeles, ai fi dorit să apari și la rubrica „Intermedii prietenii”, dar nu ti-ai trecut adresa. Așa că... **DANIEL VLAD (București):** Serialul Michael Jackson, mai durează încă cel puțin 7 episoade. Despre Pet

Shop Boys vei afla în cadrul serialului care este deja pregătit. Probabil, primul episod va apărea peste... 7 săptămâni. Date despre Pet Shop Boys dorește și **LOREDANA CRISTESCU FRĂȚILA (București).** Totul e să nu vă pierdeți răbdarea. **FLORENTINA SONIA ENE (Tirgoviste):** Mulțumim pentru texte. Ne-a plăcut și concursul pe care l-ai propus. **CRISTINA NATALIA OROS (Sighetu Marmăției):** Alți cititori sînt de altă părere. Ne ceartă că nu scriem destul despre genul

coperit revista mai tirziu? Păi, vezi... Pink Floyd și Color Me Badd au fost și vor mai fi. Te interesează în mod deosebit Paul Simon. Promitem să scriem și despre el. Gălbioara m-a rugat să-ți mulțumesc pentru urările de succes la examen. Nu-i prea place să fie fotografiată și nici să vorbească. Mai bine scrie. Harakiri, din păcate, a cam avut de lucru în ultimul timp. Nici în vacanță nu e lăsat în pace. **ALIN CRISTEA (Focșani):** Observi că nu pierdem scrisorile, și chiar dacă nu răspundem imediat, sugestiile le reținem. Așadar am reținut că dorești citi mai multe date despre Milli Vanilli. **CATALIN BLAJ (Brad, Hunedoara):** Nu-i rea ideea cu un dicționar de termeni de specialitate, în locul rubricii „De la A la Z”. Vom analiza. Am primit și banii pentru numerele solicitate. În limita timpului disponibil ne vom ocupa și de expediții, deși e foarte dificil. Poate treci tu sau un prieten pe la redacție. **CHRIS SAMY (Făgăraș):** Mulțumim pentru adresa lui Gheorghie Florin. Și pentru că ne-au solicitat-o și alții o publicăm: str. Dreptății nr. 10, bl. 03, sc. 4, ap. 190, sect. 6, București. **MADALINA MIHAI (Constanța):** Nici noi nu ne dorim falimentul. Gipsy Kings vor intra și ei în vizorul nostru. **ANDREEA BUGA (Brașov):** De la Glenn Medeiros la Ovidiu Băcilă e o cale de cîțiva kilometri. Poate ai noroc și vei obține informații despre ambii. **MARIA STRIMBEANU (Brăila):** Și nouă ne-ar place ca revista să fie color. Ne mulțumim însă că există și așa. Poate în viitor... **ANDREI PARTOS**

Confirmăm de primire

heavy sau despre Depêche Mode. În ceea ce privește cealaltă rugăminte, cred că e satisfăcută. **LADY D. (Piatra Neamț):** Am reținut cele 20 de întrebări legate de Freddie Mercury și Queen. La o parte dintre ele vei găsi răspuns în viitor, în materialele pe care o să le publicăm. **MAGDALENA COSAC (Cimpulung Muscel, Argeș):** Nu am publicat încă un interviu cu Angela Similea. **M.C. CEZAR (Ploiești):** Dacă am fi știut ce să facem la V.N.D., nu am mai fi adresat ascultătorilor întrebările respective. În aceeași dilemă sintem și noi. Mulțumim pentru aprecieri. **C. SIGRID (Onești):** „Cerbul de aur” a trecut deja. Și recitalul Angelei Similea este tot de domeniul trecutului. Sentimentele tale, cele mai sincere, le-am transmis vedetelor. De fapt, Angela Similea ne-a promis și un interviu la sfîrșitul lunii iulie. **KATHET (Tecuci):** Nu-i așa că ai des-

mai scap de ea... Michael e singurul meu prieten, cu care mă înțeleg foarte bine. Fără Michael aș innebuni, aș muri. El e soarele vieții mele, e răsuflarea mea. Mă ajută să văd viata, lumea mai frumoasă, mai minunată, mai în roz. E cea mai bună pilulă pentru oamenii singuri, și tristi. Oare am eu această bucurie să corespond cu alți fani din țară? Oare veți fi atît de buni ca să faceți, fericit un suflet, o inimă de doar 15 ani? Nu mă dați uitării! Ajutați-mă să-mi regășesc fericierea și zîmbetul”. **ESTY JACKSON (cartierul Mănăstur, str. Mehedinji nr. 26-28, bl. D 12,**

NICOLAE DUMITRESCU (str. Cosminelor nr. 15, bl. 180, sc. A, et. 2, ap. 10, Ploiești, jud. Prahova, cod 2000): „Imi place muzica și în special Depêche Mode. Sint saten cu ochii verzi, am 20 de ani și 1,89 m. Sint perfect! Doreșc corespondență cu tinere fete care iubesc muzica și sportul (este a doua mea pasiune)”. **HETFIELD (str. Morii nr. 15, cart. Găvana II, Pitești, jud. Argeș, cod 0306):** „Salut! Am 16 ani, păr saten, ochi căprui, 1,70 m. Sint 'Berbec' sau după cel chinezesc, 'Șarpe'. Sint fan Metallica, dar am și alte preferințe muzicale, ca de pildă: Iron Maiden, Sepultura, Testament. Tare mult imi doreșc cutia postală plină cu scrisori de la cei care îndrăgesc rock-ul”. **GABRIEL LARS (cart. Găvana II, str. Stejarului, bl. B 18, sc. E, ap. 6, Pitești, jud. Argeș, cod 0300):** „Scorpion” de 15 ani, fan Metallica, Testament, Skid Row, Iron Maiden, doreșc corespondență cu rocherii cei mai bestiali și cu rockerițele cele mai zăpăcite. Promit răspuns”. **ANDREEA CRETU (str. Iliada nr. 16 B, sect. 5, cod 76454, București):** „14 ani. Ochi albaștri-verzi, Părul saten, Zodia 'Racului'. Fană Depêche Mode, N.K.O.T.B. și Roxette. Alte preferințe: Shaniece, George Michael, Timmy T.” **WENDY (str. Dunării nr. 22, bl. 811, sc. C, et. 1, ap. 44, Alexandria, jud. Teleorman, cod 0700):** „M-am născut acum 10 ani, în zodia 'Racului’. Ofer postere (din diferite reviste străine), aflișblduri, fotografii, toate veritabile cu Arnold Schwarzenegger, Depêche Mode, Michael Jackson, Roxette, Paul McCartney, Madonna, AC/DC, Alain Delon, Prince, Julia Roberts, Kim Basinger, Liz Taylor, Stefan Edberg și mulți alții. De asemenea, pot oferi și date despre viața personală a acestora. Doreșc, în schimb, postere și materiale cu N.K.O.T.B., André Agassi și Skid Row. Arrivederci a tutti!” **CLAUDIA BLANARU (str. Bireși nr. 4, bl. H, sc. 3, et. 2, ap. 52, Focșani, jud. Vrancea, cod 5300):** „Am 1,61 m., 50 kg, sint brunetă cu ochi negri, zodia 'Fecioare!’ Ah, dar încă nu știți totul. Viata mea e Michael Jackson! Ii iubesc la nebunie, cum nu l-a mai iubit nimeni. Sint singură! O singurătate care mă apasă în fiecare clipă. Doar la școală

seamă totul. Acest album eu nu-l am. Sint convinsă că Dorel Ii are din moment ce-și doreșc să-l ia cu el. Aș dori mult de tot să intru și eu în posesia lui. Poate Dorel, citind acest rînduri mă va căuta”. **LAURA MERCURY (str. Carpenului nr. 13, cart. Lacul Dulce, Brăila, cod 6100):** „Am 18 ani și sint un „tîgru” mai mic. Caut cu disperare ultimul album Queen și textul melodiei „The Show Must Go On”. Preferații mei sint: Thomas Anders (cărula din 1996 și pînă în prezent l-am trimis zeci de scrisori cu zeci de cereri în căsătorie, iar acum vreau să plec să-l caut pe personaj și vă

șterit revista mai tirziu? Păi, vezi... Pink Floyd și Color Me Badd au fost și vor mai fi. Te interesează în mod deosebit Paul Simon. Promitem să scriem și despre el. Gălbioara m-a rugat să-ți mulțumesc pentru urările de succes la examen. Nu-i prea place să fie fotografiată și nici să vorbească. Mai bine scrie. Harakiri, din păcate, a cam avut de lucru în ultimul timp. Nici în vacanță nu e lăsat în pace. ALIN CRISTEA (Focșani): Observi că nu pierdem scrisorile, și chiar dacă nu răspundem imediat, sugestiile le reținem. Așadar am reținut că dorești citi mai multe date despre Milli Vanilli. CATALIN BLAJ (Brad, Hunedoara): Nu-i rea ideea cu un dicționar de termeni de specialitate, în locul rubricii „De la A la Z”. Vom analiza. Am primit și banii pentru numerele solicitate. În limita timpului disponibil ne vom ocupa și de expediții, deși e foarte dificil. Poate treci tu sau un prieten pe la redacție. CHRIS SAMY (Făgăraș): Mulțumim pentru adresa lui Gheorghie Florin. Și pentru că ne-au solicitat-o și alții o publicăm: str. Dreptății nr. 10, bl. 03, sc. 4, ap. 190, sect. 6, București. MADALINA MIHAI (Constanța): Nici noi nu ne dorim falimentul. Gipsy Kings vor intra și ei în vizorul nostru. ANDREEA BUGA (Brașov): De la Glenn Medeiros la Ovidiu Băcilă e o cale de cîțiva kilometri. Poate ai noroc și vei obține informații despre ambii. MARIA STRIMBEANU (Brăila): Și nouă ne-ar place ca revista să fie color. Ne mulțumim însă că există și așa. Poate în viitor... ANDREI PARTOS

șterit revista mai tirziu? Păi, vezi... Pink Floyd și Color Me Badd au fost și vor mai fi. Te interesează în mod deosebit Paul Simon. Promitem să scriem și despre el. Gălbioara m-a rugat să-ți mulțumesc pentru urările de succes la examen. Nu-i prea place să fie fotografiată și nici să vorbească. Mai bine scrie. Harakiri, din păcate, a cam avut de lucru în ultimul timp. Nici în vacanță nu e lăsat în pace. ALIN CRISTEA (Focșani): Observi că nu pierdem scrisorile, și chiar dacă nu răspundem imediat, sugestiile le reținem. Așadar am reținut că dorești citi mai multe date despre Milli Vanilli. CATALIN BLAJ (Brad, Hunedoara): Nu-i rea ideea cu un dicționar de termeni de specialitate, în locul rubricii „De la A la Z”. Vom analiza. Am primit și banii pentru numerele solicitate. În limita timpului disponibil ne vom ocupa și de expediții, deși e foarte dificil. Poate treci tu sau un prieten pe la redacție. CHRIS SAMY (Făgăraș): Mulțumim pentru adresa lui Gheorghie Florin. Și pentru că ne-au solicitat-o și alții o publicăm: str. Dreptății nr. 10, bl. 03, sc. 4, ap. 190, sect. 6, București. MADALINA MIHAI (Constanța): Nici noi nu ne dorim falimentul. Gipsy Kings vor intra și ei în vizorul nostru. ANDREEA BUGA (Brașov): De la Glenn Medeiros la Ovidiu Băcilă e o cale de cîțiva kilometri. Poate ai noroc și vei obține informații despre ambii. MARIA STRIMBEANU (Brăila): Și nouă ne-ar place ca revista să fie color. Ne mulțumim însă că există și așa. Poate în viitor... ANDREI PARTOS

șterit revista mai tirziu? Păi, vezi... Pink Floyd și Color Me Badd au fost și vor mai fi. Te interesează în mod deosebit Paul Simon. Promitem să scriem și despre el. Gălbioara m-a rugat să-ți mulțumesc pentru urările de succes la examen. Nu-i prea place să fie fotografiată și nici să vorbească. Mai bine scrie. Harakiri, din păcate, a cam avut de lucru în ultimul timp. Nici în vacanță nu e lăsat în pace. ALIN CRISTEA (Focșani): Observi că nu pierdem scrisorile, și chiar dacă nu răspundem imediat, sugestiile le reținem. Așadar am reținut că dorești citi mai multe date despre Milli Vanilli. CATALIN BLAJ (Brad, Hunedoara): Nu-i rea ideea cu un dicționar de termeni de specialitate, în locul rubricii „De la A la Z”. Vom analiza. Am primit și banii pentru numerele solicitate. În limita timpului disponibil ne vom ocupa și de expediții, deși e foarte dificil. Poate treci tu sau un prieten pe la redacție. CHRIS SAMY (Făgăraș): Mulțumim pentru adresa lui Gheorghie Florin. Și pentru că ne-au solicitat-o și alții o publicăm: str. Dreptății nr. 10, bl. 03, sc. 4, ap. 190, sect. 6, București. MADALINA MIHAI (Constanța): Nici noi nu ne dorim falimentul. Gipsy Kings vor intra și ei în vizorul nostru. ANDREEA BUGA (Brașov): De la Glenn Medeiros la Ovidiu Băcilă e o cale de cîțiva kilometri. Poate ai noroc și vei obține informații despre ambii. MARIA STRIMBEANU (Brăila): Și nouă ne-ar place ca revista să fie color. Ne mulțumim însă că există și așa. Poate în viitor... ANDREI PARTOS

INTERMEDIUM PRIETENII

șterit revista mai tirziu? Păi, vezi... Pink Floyd și Color Me Badd au fost și vor mai fi. Te interesează în mod deosebit Paul Simon. Promitem să scriem și despre el. Gălbioara m-a rugat să-ți mulțumesc pentru urările de succes la examen. Nu-i prea place să fie fotografiată și nici să vorbească. Mai bine scrie. Harakiri, din păcate, a cam avut de lucru în ultimul timp. Nici în vacanță nu e lăsat în pace. ALIN CRISTEA (Focșani): Observi că nu pierdem scrisorile, și chiar dacă nu răspundem imediat, sugestiile le reținem. Așadar am reținut că dorești citi mai multe date despre Milli Vanilli. CATALIN BLAJ (Brad, Hunedoara): Nu-i rea ideea cu un dicționar de termeni de specialitate, în locul rubricii „De la A la Z”. Vom analiza. Am primit și banii pentru numerele solicitate. În limita timpului disponibil ne vom ocupa și de expediții, deși e foarte dificil. Poate treci tu sau un prieten pe la redacție. CHRIS SAMY (Făgăraș): Mulțumim pentru adresa lui Gheorghie Florin. Și pentru că ne-au solicitat-o și alții o publicăm: str. Dreptății nr. 10, bl. 03, sc. 4, ap. 190, sect. 6, București. MADALINA MIHAI (Constanța): Nici noi nu ne dorim falimentul. Gipsy Kings vor intra și ei în vizorul nostru. ANDREEA BUGA (Brașov): De la Glenn Medeiros la Ovidiu Băcilă e o cale de cîțiva kilometri. Poate ai noroc și vei obține informații despre ambii. MARIA STRIMBEANU (Brăila): Și nouă ne-ar place ca revista să fie color. Ne mulțumim însă că există și așa. Poate în viitor... ANDREI PARTOS

șterit revista mai tirziu? Păi, vezi... Pink Floyd și Color Me Badd au fost și vor mai fi. Te interesează în mod deosebit Paul Simon. Promitem să scriem și despre el. Gălbioara m-a rugat să-ți mulțumesc pentru urările de succes la examen. Nu-i prea place să fie fotografiată și nici să vorbească. Mai bine scrie. Harakiri, din păcate, a cam avut de lucru în ultimul timp. Nici în vacanță nu e lăsat în pace. ALIN CRISTEA (Focșani): Observi că nu pierdem scrisorile, și chiar dacă nu răspundem imediat, sugestiile le reținem. Așadar am reținut că dorești citi mai multe date despre Milli Vanilli. CATALIN BLAJ (Brad, Hunedoara): Nu-i rea ideea cu un dicționar de termeni de specialitate, în locul rubricii „De la A la Z”. Vom analiza. Am primit și banii pentru numerele solicitate. În limita timpului disponibil ne vom ocupa și de expediții, deși e foarte dificil. Poate treci tu sau un prieten pe la redacție. CHRIS SAMY (Făgăraș): Mulțumim pentru adresa lui Gheorghie Florin. Și pentru că ne-au solicitat-o și alții o publicăm: str. Dreptății nr. 10, bl. 03, sc. 4, ap. 190, sect. 6, București. MADALINA MIHAI (Constanța): Nici noi nu ne dorim falimentul. Gipsy Kings vor intra și ei în vizorul nostru. ANDREEA BUGA (Brașov): De la Glenn Medeiros la Ovidiu Băcilă e o cale de cîțiva kilometri. Poate ai noroc și vei obține informații despre ambii. MARIA STRIMBEANU (Brăila): Și nouă ne-ar place ca revista să fie color. Ne mulțumim însă că există și așa. Poate în viitor... ANDREI PARTOS

șterit revista mai tirziu? Păi, vezi... Pink Floyd și Color Me Badd au fost și vor mai fi. Te interesează în mod deosebit Paul Simon. Promitem să scriem și despre el. Gălbioara m-a rugat să-ți mulțumesc pentru urările de succes la examen. Nu-i prea place să fie fotografiată și nici să vorbească. Mai bine scrie. Harakiri, din păcate, a cam avut de lucru în ultimul timp. Nici în vacanță nu e lăsat în pace. ALIN CRISTEA (Focșani): Observi că nu pierdem scrisorile, și chiar dacă nu răspundem imediat, sugestiile le reținem. Așadar am reținut că dorești citi mai multe date despre Milli Vanilli. CATALIN BLAJ (Brad, Hunedoara): Nu-i rea ideea cu un dicționar de termeni de specialitate, în locul rubricii „De la A la Z”. Vom analiza. Am primit și banii pentru numerele solicitate. În limita timpului disponibil ne vom ocupa și de expediții, deși e foarte dificil. Poate treci tu sau un prieten pe la redacție. CHRIS SAMY (Făgăraș): Mulțumim pentru adresa lui Gheorghie Florin. Și pentru că ne-au solicitat-o și alții o publicăm: str. Dreptății nr. 10, bl. 03, sc. 4, ap. 190, sect. 6, București. MADALINA MIHAI (Constanța): Nici noi nu ne dorim falimentul. Gipsy Kings vor intra și ei în vizorul nostru. ANDREEA BUGA (Brașov): De la Glenn Medeiros la Ovidiu Băcilă e o cale de cîțiva kilometri. Poate ai noroc și vei obține informații despre ambii. MARIA STRIMBEANU (Brăila): Și nouă ne-ar place ca revista să fie color. Ne mulțumim însă că există și așa. Poate în viitor... ANDREI PARTOS

șterit revista mai tirziu? Păi, vezi... Pink Floyd și Color Me Badd au fost și vor mai fi. Te interesează în mod deosebit Paul Simon. Promitem să scriem și despre el. Gălbioara m-a rugat să-ți mulțumesc pentru urările de succes la examen. Nu-i prea place să fie fotografiată și nici să vorbească. Mai bine scrie. Harakiri, din păcate, a cam avut de lucru în ultimul timp. Nici în vacanță nu e lăsat în pace. ALIN CRISTEA (Focșani): Observi că nu pierdem scrisorile, și chiar dacă nu răspundem imediat, sugestiile le reținem. Așadar am reținut că dorești citi mai multe date despre Milli Vanilli. CATALIN BLAJ (Brad, Hunedoara): Nu-i rea ideea cu un dicționar de termeni de specialitate, în locul rubricii „De la A la Z”. Vom analiza. Am primit și banii pentru numerele solicitate. În limita timpului disponibil ne vom ocupa și de expediții, deși e foarte dificil. Poate treci tu sau un prieten pe la redacție. CHRIS SAMY (Făgăraș): Mulțumim pentru adresa lui Gheorghie Florin. Și pentru că ne-au solicitat-o și alții o publicăm: str. Dreptății nr. 10, bl. 03, sc. 4, ap. 190, sect. 6, București. MADALINA MIHAI (Constanța): Nici noi nu ne dorim falimentul. Gipsy Kings vor intra și ei în vizorul nostru. ANDREEA BUGA (Brașov): De la Glenn Medeiros la Ovidiu Băcilă e o cale de cîțiva kilometri. Poate ai noroc și vei obține informații despre ambii. MARIA STRIMBEANU (Brăila): Și nouă ne-ar place ca revista să fie color. Ne mulțumim însă că există și așa. Poate în viitor... ANDREI PARTOS

CONCURSUL NOSTRU

Ce inseamnă a fi fan
al unei formații (trupe)
sau al unui solist?

Ce inseamnă pentru mine a fi fan al unui gen sau al unui solist? Mă voi referi la „cazul” meu (egoismul, de!) — sint fan M.J.
...sint ascuți cite puțin din fiecare gen muzical și să-l alegi pe acela care-ți face sufletul să vibreze (pot fi mai multe);
...Să ascuți „Dirty Diana” o singură dată, pentru ca apoi s-o recunoști de la primele acorduri;
...să pindești posturile vecine de TV-radio, (mai tîne de... dar și după!);
...să te apuce subit o dragoste de limba engleză, fapt pentru care te apreciază profa și te pun colegii să le faci faci și lor temele;
...să renunți la înghețată, hot-dog, tricou „Chanel” și bilete de tramvai pentru a-ți cumpăra postere, reviste, casete;
...să tapetezi pereții cu postere, de nu mai ai loc să omori tinării;
...să răscolești toate studiourile de înregistrare din

oraș, în căutarea unor albume din anii '70;
...să pierzi nopți în șir vizionînd „Moonwalker”, pînă ajunși să știi replicile pe de rost;
...într-o luma ce se ocupă de bișnițareală, să te întorci din Bulgaria cu o insignă în piept, cu albumul „Thriller” într-o mînd și cu cealaltă mîndă în buzunarul gol;
...să-ți exasperezi părinții și vecinii cu casetofonul care urlă (mă rog), pe la 12 p.m., „Give In To Me...”;
...să înveți să te bucuri de lumina soarelui și de răcoarea plou;
...să înveți să privești luna și cerul instelat;
...să iubești frumosul;
...să încerci să trăiești frumos, să devii OM;
...să reușești în încercarea ta;
...să iubești MUZICA.

MONICA
TOPALĂ-ARDELEAN
— Oradea —

BEATLES

legendă și adevăr

Comentariile criticii din presă au fost prompte și dure. Cu toate acestea succesul de casă a fost mare încă din primele zile, atât în Marea Britanie, cât și în Statele Unite, iar discul a urcat rapid pe primul loc în topuri. Ca de obicei, tot ce atingeau acești băieți se transforma în bani, iar banii începeau să devină marea lor problemă.

Banii continuau să intre în conturile lor sau...? Când trăia Brian, în ceea ce-i privea, Beatles-ii nu aveau decât să pună mâna pe telefon sau să semneze o chitanță și totul li se plătea. Nu se gândiseră nici o secundă la cât cheltuiau sau de unde veneau banii. Bruce, o dată cu moartea lui Brian, s-au văzut confrunțați cu o grămadă de probleme neplăcute. Impozitele atingeau 96 procente și în vreme ce John și Paul mai câpătaseră ceva bani neimpozitați, Ringo și George erau săraci în comparație cu primii doi. Cu fiecare ocazie, fiecare din ei cheltuise mai mult decât era necesar. Documentația pregătită în iunie 1967 arăta că cei patru cheltuiseră aproximativ 750.000 pe case, mașini și viața luxoasă.

Singura modalitate de investire a banilor care existau era extinderea în afaceri auxiliare, ca de altfel și statul expertilor. Un plan cu bătaie lungă, care să le asigure confortul material și la bătrânețe. Pentru Beatles mesajul însemna: **cheltuiți!**

Citeva luni băieții au cochetat cu ideea de afaceri, dar pentru ei simplul cuvânt „business” avea conotații teribile; era ca și cum ar fi trebuit să meargă la școală. Oamenii de afaceri erau persiflați cu sintagma „tipii în costume”, valabilă și pentru Peter Brown sau Neil Aspinall, care le erau asociați. „De ce nu ar putea fi și afacerile o distracție, un joc copilăresc ca „Apple, apple” se trebuia ei”. Apple, au spus Beatles-ii, ar fi un loc în care afacerile ar putea fi amuzante.

Din vechea companie Beatles Ltd s-a născut una nouă, Apple Corp, un calambur de-al lui Paul, care ar fi urmat să „managerizeze” un nou parteneriat numit „Beatles Co”.

Peter Brown a fost numit director administrativ al Apple, dar se ocupa și de operațiunile și administrarea Beatles Co. Neil Aspinall a devenit director managerial al Apple Corp, care la rindul ei dispunea de 80 procente din vechea companie. Formarea unei noi companii includea, de asemenea, un acord de parteneriat care, ulterior, s-a dovedit a fi crucial, pe care toți l-au semnat. Cum s-a dovedit ulterior, John fusese atât de drogat încât după un timp nu și-a mai amintit să fi semnat un astfel de acord. Pentru a reduce masiv impozitele trebuia investit în afaceri „inrudite”, mai liber spus, în tot ce făceau Beatles-ii. Prima idee a fost să deschidă un lanț de magazine de discuri cu numele Apple, nu atât pentru a vinde, ci pentru a cumpăra spațiile respective, care, în timp, și-ar spori valoarea. Vinzarea de discuri a fost considerată prea comercială pentru Beatles, așa că a fost respinsă. Apple trebuia să reflecte spiritul timpului în care trăiau. Trebuia să fie ceva mai mare, mai cuprinzător. Ideea s-a amplificat, iar Apple a devenit ceva mai mult decât viața însăși, așa cum erau și Beatles-ii. Apple a devenit o sursă multiaterală de dotare și finanțare în toate domeniile creativității: muzică, film, editări, design, electronică.

Doi exemple perfecte în care se putea investi erau chiar sub nasul lor: Magic Alex și The Fool. Lui Magic Alex i se va oferi un atelier în care să cerceteze și să-și realizeze minunatele sale invenții. The Fool putea să conceapă și să producă îmbrăcăminte în cantități mari și să le vândă în magazinele Beatles-Mor. În septembrie, Beatles-ii i-au dat lui The Fool 100.000 £ pentru o linie de confecții și un boutique, „un loc minunat unde se puteau cumpăra lucruri minunate”. Nu părea să fi afecteze prea mult pe Beatles că experiența lui The Fool în comerț se soldase cu un faliment din cauza cheltuielilor personale exorbitante. Magic Alex a fost „însărcinat” să facă designul iluminării magazinului.

S-a început amenajarea altor magazine și birouri, iar cunoștințele apropiate au primit funcții de conducere.

Construcția marelui boutique a durat mai mult din cauza neconcordanței dintre indicațiile pe care le dădeau John și Paul, iar când în sfârșit s-a deschis, s-a dovedit a nu fi nimic senzational. În februarie 1968, tocmai când Apple ar fi trebuit să funcționeze din plin, Beatles-ii l-au informat pe Peter Brown că intenționau să-și finalizeze cursul de meditație transcendențială început cu un an în urmă la Bangor. S-au pus de acord ca de astă-dată

să nu urmeze doar cursurile de 10 zile, ci să plece pentru trei luni în nordul Indiei, la Rishikesh, în pură sălbăticie. Sperau să capete înțelepciunea de a conduce cu pricepere Apple. Au promis să nu bea și să nu se drogheze.

Traducere și adaptare GABRIELA ȘEICARU

A DAY IN THE LIFE

Lennon & McCartney

I read the news today oh boy
About a lucky man who made the grade
And though the news was rather sad
Well I just had to laugh
I saw the photograph.

He blew his mind out in a car
He didn't notice that the lights had changed
A crowd of people stood and stared
They'd seen his face before
Nobody was really sure
If he was from the house of lords.

I saw a film today oh boy
The english army had just won the war
A crowd of people turned away
But I just had to look
Having read the book.

I'd love to turn you on
Woke up, out of bed,
Dragged a comb across my head
Found my way downst airs and drank a cup,
And looking up I noticed I was late.
Found my coat and grabbed my hat
Made the bus in seconds flat
Found my way upstairs and had a smoke
And somebody spoke and I went into a dream

I read the news today oh boy
Four thousand holes in Blackburn, Lancashire
And though the holes were rather small
The had to count them all
Now they know how many holes it takes to fill
the Albert hall

I'd love to turn you on

MICHAEL JACKSON

ÎN perioada când Michael se „bucura” de o atenție specială din partea presei, care-l imbroșca constant cu invective, nici un ziar de specialitate n-a sărit să-l ia apărarea. Criticii de pop-rock erau cu ochii ațintiți asupra „geniului prince” botezat de unii „anti-Michael Jackson”. Prince e cel care scoate un album la șase luni, cel care concertează fără oprire și mai ales cel care le dă ocazia „bătrînilor rechini” ai presei să reinventeze polemici, să revină pe tărîmul bine bătătorit cu ani în urmă. Ați înțeles, Michael e „cavalerul alb”, tip „Beatles”! Prince este „prînzul negru”, scandalul, revenirea la fenomenul „Rolling Stones”!

Ziarștii vor personaje care să le ofere subiecte de senzație. Pe care dintre cei doi să-l prefere? Pe cel retras în turul său de fildes sau pe cel care le furnizează lună de lună un mini-eveniment?

Povestea camerei de oxigen folosită de Michael va fi mereu asociată mitului său, poate în

aceeași măsură cu celebra sa mânășă fără degete. Impresarul lui Michael, Frank Dileo, declara: „Cu excepția pasajelor în care se spune că Michael e un mare cîntăreț și un mare dansator, tot ce se scrie la adresa lui este fals”. Atunci cînd i se aminteste de camera de oxigen, însuși Michael nu pare a avea destule argumente contra acuzațiilor aduse de ziarști. Să amintim că și alți doi celebri muzicieni, Freddie Mercury (Queen) și Angus Young (AC/DC) utilizau frecvent oxigenul pur. În cazul lor însă, tratamentul se aplica doar la finele unor concerte epuizante. Dileo recunoaște public că detestă mașinăria lui Michael, dar nu se poate opune voinței acestuia.

În ciuda scandalului, Michael vrea să la cu el mașina de oxigen în Japonia. În momentul plecării în „Țara soarelui răsare”, Michael renunțase de bună voie la noul său piton favorit (bestia se numea Crusher, cîntărea 150 kg și era nevoie de trei oameni pentru a-l transporta), dar nu și la cimpanzeul Bubbler. (Simpaticul animal va

de oxigen, decât unul care folosește cocaina”.

Michael declară la rîndul său: „Nu înțeleg de ce Frank vrea s-o ia pe urmele ziarștilor, preluînd argumentele lor. Eu vreau doar ca din cînd în cînd să respir aer curat. Din cîte știu atmosfera este foarte poluată în Japonia. Un lucru e cert: viața e frumoasă atît timp cît ești sănătos. Pentru un cîntăreț a fi sănătos e cel mai important lucru”.

Dileo rămîne însă ferm pe poziție: „Michael știe că dacă eu spun că nu e cazul, acesta e purul adevăr. Nu pot fi de acord cu ceva care îmi displace”.

Camera de oxigen va rămîne pe loc.

Traducere și adaptare COSTIN MANOLIU NELU CONSANTINESCU (va urma)

LEO FENDER

LEGENDĂ VIE A VEACULUI XX

LA 21 martie, anul trecut, s-a stins din viață unul din cei mai valoroși inovatori din lumea constructorilor de instrumente muzicale. Personalitate de anvergură uriașă, totuși discretă și strălucită de orice zarvă superficială în jurul roadelor minții sale, Leo Fender s-a înscris de la începutul carierei pe linia unui „clasicism” incontestabil. A deschis drumuri noi pe teren organologic, dar n-a făcut-o cu bijbliala precursorului, ci cu siguranța inovatorului de geniu care dă formă și conținut deplin invenției proprii chiar de la început. Chitarele electrice Telecaster, Stratocaster sau Precision Bass stau neclintite în patrimoniul clasic al instrumentelor electrice din a doua jumătate a secolului nostru. Considerat a fi un „Henri Ford al chitarei electrice”, un „personaj mitic”, un „păpă electric” (cum îl alintă francezii) care a deschis o „nouă eră în muzică”, prin invențiile sale comparabile cu cele ale pianului sau saxofonului, Leo Fender rămâne „un pionier al chitarei electrice și părintele basului electric”, ale cărui creații tehnice — alături de cele ale unui A. Rickenbacker, Les Paul ș.a. — au înrăurit decisiv muzica pop și rock a zilelor noastre.

Clarence Leo Fender s-a născut la 10 august 1909, la o fermă din California. Urmează studii tehnice, într-un climat californian deosebit de propice inovațiilor tehnico-științifice. Între 1922-1926 studiază saxofonul, pianul și trombonul, în paralel ocupându-se de radioamatorism. Nu a studiat niciodată chitara în mod aprofundat, din lipsă de timp, dar aceasta nu l-a împiedicat să-și construiască în 1925 o primă chitară acustică. Fire curiosă, deschisă permanent noului, se interesează, începând cu anul '30, de problemele amplificării electronice și chiar deschide un magazin modest de reparații și construcții electronice. În 1940 îl întâlnește pe Clayton Orr „Doc” Kauffman, inventator prodigios care va avea o influență importantă asupra lui Fender.

La 26 septembrie 1944, Fender obține primul brevet de doză pentru chitară electrică „lap steel” (chitară stil havalană, cu mare vogă în epocă, mai ales după apariția în 1931 a faimoasei „frying pan” — un „lap steel” în formă de tigare de aici și numele ei în engleză — considerat de mulți a fi prima chitară electrică comercializată. Pentru amănunte privind istoria chitarei electrice, v. articolul nostru **Chitara electrică. Origini și metamorfoze**, „Almanahul Știință și Tehnică” — 1990). Un an mai târziu se pun bazele firmei K & F. Fender și Kauffman construiesc chitare împreună și afacerea pare a merge strună. Cu toate acestea, în 1946 Kauffman se retrage, nevoind să-și urmeze asociatul pe calea largirii întreprinderii și a producerii de instrumente pe o scară mai mare. Fender continuă singur, până în 1947, când ia ființă Fender Electric Instruments.

O nouă perioadă se deschide pentru inventatorul californian, cea mai fructuoasă, de altfel. Din 1948 i se alătură George Fullerton și în acest an apare pe piață chitara electrică Broadcaster (rebotezată, la scurt timp, Telecaster). Simplu și eficient, Telecasterul s-a dovedit un admirabil instrument al genului country sau rockabilly (la apariție, aflându-se în competiție cu arctop-urile electrificate!), nefiind însă ocolit nici de chitariștii de blues sau chiar de new wave. James Burton, Albert Lee, Roy Buchanan sau Andy Summers, de la Police, au știut să aprecieze și să fructifice virtuțile tonale — sunetul specific, cu multe frecvențe înalte — ale Telecasterului. Istoric vorbind, are meritul de a fi prima chitară electrică solid body, în adevăratul sens al cuvântului, care a depășit stadiul de prototip, impunându-se pe piața instrumentelor muzicale.

Dacă în privința invenției chitarei electrice există încă multe controverse, chitara electrică bas nu face obiectul nici unui dubiu: a fost concepută, fabricată și comercializată de Leo Fender. Anul nașterii — 1951! Modelul inițial se numea Precision Bass, datorită tastelor ce îngăduiau basistului o execuție precisă a notelor pe griful chitarei. Greoul contrabas și-a găsit astfel un fericiat substitut în contextul grupurilor muzicale, chitara bas devenind un instrument sine qua non, cu posibilități sporite de expresie, care s-a încadrat perfect în linia de dezvoltare a muzicii pop contemporane. Alături de chitara Jazz Bass (produsă în 1960, cu un git mai îngust și o doză suplimentară), Precision Bass-ul constituie a doua creație „clasică” purtând marca Fender. Roger Waters, James Jamerson, John Illsley, sint cîteva fideiți ai acestui falmos instrument. Varianta sa ulterioară — Jazz Bass-ul — a devenit renumită în minile unui Noel Redding, Jaco Pastorius sau John Paul Jones.

Conturul Precision Bass-ului anunță însă al treilea produs „clasic” Fender: chitara Stratocaster, despre care putem vorbi începând cu anul 1954. Formatul elegant, noutățile în design (scobitura corpului în spate — „contour body” —, pentru mai mult confort, noul sistem vibrato și posibilitatea de a regla intonația fiecărei corzi în parte etc.), precum și numeroasele și ineditele posibilități tonale oferite de cele trei doze simple și combinațiile lor, i-au asigurat un destin glorios. Este, de altfel, singurul instrument care a ținut piept temutei Les Paul, produsă de firma Gibson în 1952.

Este interesantă evoluția „receptării” chitarei Stratocaster, cît și a mărcilor Fender, în general, de-a lungul timpului (ne folosim aici de câteva sugestii ale publicistului Rick Batey).

Neîndoielnic, primul care au îmbrățișat ideea Fender au fost muzicienii country, și o parte din promotorii blues-ului Chicago-style. Pionierii rock and roll-ului, pînă la sfîrșitul anilor '50 au preferat chitarele

semi-acustice produse de Gibson sau Gretsch (vezi Chuck Berry și Eddie Cochran), deși, deja, un James Burton sau Ricky Nelson foloseau chitare Fender.

Perioada muzicii surf de la începutul anilor '60 (The Beach Boys, The Ventures) a fost dominată de chitarele Fender, dar, oarecum ciudat, a privilegiat modelele Jaguar și Jazzmaster — astăzi, desuete —, în detrimentul Stratocaster-ului. Nici blues-ul și rock-ul celei de-a doua jumătăți a deceniului 6 (Yardbirds, John Mayall's Bluesbreakers) n-au favorizat Stratocaster-ul. Era preferată combinația chitară Gibson / amplificator Marshall. Lui Jimi Hendrix îi datorăm scoaterea în prim plan a Stratocaster-ului, care se va dovedi nu mai puțin prejos decît un Gibson Les Paul în combinație cu amplificatorul Marshall (acesta din urmă — s-a observat — o evasocopie a amplificatorului Fender Bassman 4x10, ivit pe piață în același an cu Stratocaster-ul).

Actualmente, se pare că asistăm la un al treilea val de popularitate a chitarelor Fender (Strato-mania!). „In mod tradițional — remarcă Rick Batey — Gibson Les Paul și Gibson 335 sînt adevăratele chitare de rock, dar sintetizatoarele absorb în așa măsură frecvențele medii, în contextul sound-ului general al unei formații, încît chitarele acelor energice Cream sau Led Zeppelin ale anilor '60 și '70 pur și simplu nu mai pot răzbate în mixaj în felul în care erau obișnuite s-o facă. Înapoi la Strat, din nou!”

Deși după apariția Stratocaster-ului fabrica la o amploare deosebită (ajungînd la o suprafață de 200.000 m²!) și

succesul comercial nu lipsește, în 1964 Leo Fender e nevoit, ca urmare a sănătății precare, să o vîndă companiei CBS (Columbia Broadcasting System) pentru suma de 13 milioane de dolari (la rîndul ei, CBS o va revinde recent companiei Sony pentru 12,5 milioane de dolari). De acum încolo se va vorbi de Fender pre-CBS și Fender CBS, prețurile instrumentelor pre-CBS („vintage”) atînd sume considerabile, în timp ce producția CBS va fi supusă unor critici considerabile, în timp ce producția CBS va fi supusă unor critici constante. Restructurarea fabricii de către CBS va începe la 4 ianuarie 1965, dar Leo Fender încă mai colaborează din exterior cu diverse inovații (brevetul microtului îi aparține). La 6 mai 1982 se înființează Fender Japan Ltd, iar marca Fender se dezvoltă sub cele mai variate aspecte, atît copile, cît și modelele noi înfruntînd cu succes toapurile de instrumente.

Realitatea este că Fender nu și-ar fi vîndut niciodată fabrica dacă nu ar fi fost afectat de boală, și, mai ales, dacă n-ar fi crezut-o incurabilă. Din fericire, maladia se dovedește a fi mai puțin gravă decît se credea, astfel că, treptat, cu sănătatea restabilită, Fender își reia vechile preocupări. După o fructuoasă colaborare cu firma Music Man (azi, sub patronajul Ernie Ball!), unde a contribuit la producerea chitarelor Sting Ray și Sabre (basurile din această gamă au venit în întîmpinarea tehnicilor de execuție din stilul funk), în 1989 se constituie G & L Music Sales Inc. (după dispariția lui Fender, firma a fost cumpărată de John McLaren, patronul companiei BBE SOUND) care reunește la conducere doi vechi prieteni: George Fullerton și Leo Fender. Și de această dată Fender a fost în acord cu vremurile noi, producînd chitare de înaltă clasă, elegante, adesea prevăzute cu sofisticate pre-amplificatoare și ingenioase sisteme de vibrato, în măsură să satisfacă cerințele anilor '80-'90.

A lăsat în urmă peste 80 de patente și a contribuit din plin la dezvoltarea muzicii pop și rock în a doua jumătate a secolului XX, combinînd în mod admirabil utilul cu frumosul. A fost — ca orice mare lutier — colaborator și prietenul din umbră al artistului instrumentist — fie că-l numim Hendrix, Clapton sau Malmsteen —, punînd, cu pasiune și dăruire, o pecete indelebilă asupra timpului.

Șlagăr top rock '92

Propuneri pentru clasamentul lunii iulie (difuzate în emisiunea din 2 august)

POP. Vreau doar iubirea ta — Cornel Fugaru (Mirela Voiculescu-Fugaru), Ioana Anghel; Angela, cîntec de dor — Ilie Micolov (Gina Teodorescu), I. Micolov; Catedrala sufletului tău — Marian Nistor (S. Ștefănescu), M. Nistor și Cristina Anania-Nistor; Rugă către ceas — Claudia Daniela Nacu (Idem), Ovidiu Baciu; Ochii tăi misterioși — Cristian Simionică (A. Grigoriu), Cr. Simionică; Nu mă întreba de ce — Dan Belzadea (D. Popescu-Chiselet), Angela Stoica; Ce-a mai rămas — Ion Cristinoiu (D.V. Dumitriu), Silviu Șotea; Totul poate fi — Mirela Drăgan (D.P. Chiselet), Anca Turcașiu; Muzica — Aura Urziceanu (E. Rotaru), Carmen Muresan; Tu ai un loc special — Mirela Rusu (Idem), M. Rusu; Noi doi — Mihai Elekes (Idem.), Georgeta Cernat.

ROCK. Fachir Valah — Conexiuni, Cowboy — Direcția 5, Murind așa tînăr — Herald, În ochii tăi — Antract, Menestrel — Chrom Dioxid, Buzunare goale — Sunet Transilvan, Doi străini — Riff, Amintiri... 85 — Adrian Ordean (orchestră), Doamne, fă ceva! — Commando.

TITUS ANDREI

Festivalul de folk-rock, Petroșani '92

...ȘI-A FOST NOAPTEA ROCK-ULUI!

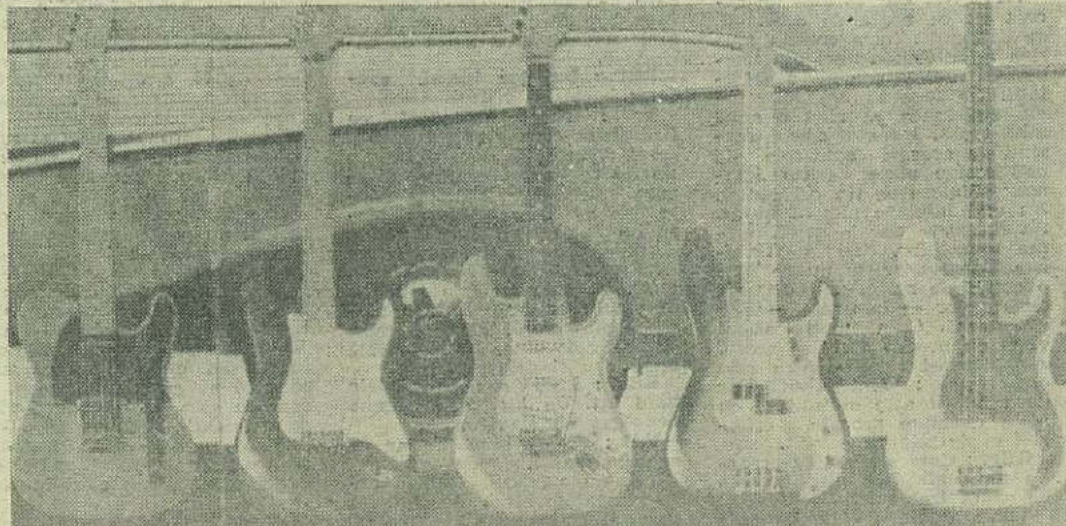
„Iată că în Valea Jiului se poate și așa ceva!” exclama în preambulul prezentării sale Florian Pittis, exact la ora 22.30, cînd pe stadionul Jiul din Petroșani începea un maraton de aproape cinci ore de muzică! El bine, chiar așa, Liga Sindicatelor Miniere din Valea Jiului, personal controversatul Miron Cosma (un mare iubitor de rock, care spunea că la anul festivalul va fi dotat cu premii în valoare de 1000.000 de lei!) s-au ocupat de această manifestare, la care au fost prezentați peste 4000 de spectatori.

După un microrecital Mirela Vintilă, primii care intră în scenă sînt Neurotica, un grup de speed din Timișoara (Mihai Breazu — voce, Florin Cvasa — tobe, voce, Horia Crisovan — chit. solo, foști membri ai Grupului Cardinal, Cristian Georgevici — chit., ex. pe Cont Propriu; media de vîrstă 20 de ani), veniți din „fașă”, înființați la începutul lui iulie, la activ avînd (totuși) un festival la Arad (Ungaria) și Oradea. Atmosfera crește, odată cu apariția trupei Celestale Cuvinte din Oradea, de la care fanii așteptau, parec, mai mult... Călin Pop și trupa lui ne oferă „Iarbă prin păr” și celelalte... cuvinte muzicale! Urmează un moment Mirela Baniciu, mereu ancorat de legenda Phoenix. Publicul trăiește din plin „Andrii Popa” sau „Mica Tiganiadă” sînt mereu retrăite la cote fierbinți.

„Jos comunismul!” se aude guraliv vocea lui Ilie Stepan, care împreună cu colegii săi de la Pro Musica își deschid recitalul cu „Timișoara”, piesă preluată de întreg stadionul.

Momentul de vîrf a început după ora 2 noaptea, cînd la rampă au apărut Holograf și Vlad Gorelinsky (am menționat și sunetistul pentru aportul său extraordinar). Dan Bittman, Florin Ochescu, Mugurel Vrăbete, Tino Furtună și Edy Petroșel au fost perfecți, începînd de la „Bani vorbesc” pînă la „Smoke On The Water”, „Umbre pe cer” sau „Mulți ani trăiască!”, cîntat în cinstea festivalului.

GENU TUTU (Petroșani)

'52 TELECASTER, '57 STRATOCASTER, '62 STRATOCASTER, '62 PRECISION BASS, '57 PRECISION BASS

Prof. GABRIEL PETRIC

Compozitorii la radiografie

VIRGIL POPESCU (I)

REP.: Un interviu amănat din motive obiective, dar pe care eu îl consider important, mai ales că ascultătorii emisiunii „V.N.D.” s-ar putea să fi rămas cu senzația că nu te-am lăsat eu să spui tot ce aveai de spus. De aceea ar fi cazul să-ți iei revanșa și să... „descarci” sacul cu tristeți, revolte și toate cele. Și să pornim de la condiția ta de compozitor, de om de muzică.

V.P.: Ca om de muzică, urmăresc calitatea în ceea ce fac. Sunt în stare să fac investiții foarte mari, să fac sacrificii extraordinare pentru a obține calitatea. Nu putem, la ora actuală, să avem obrăznicia de a ne compara cu ceea ce fac cei din Occident, deși sunt unii care afirmă că și noi putem face cutare sau cutare lucru. Nu! Nu putem face, pentru că nu avem cum, nu sîntem dotați tehnic, nu sîntem bogati ca să facem ceea ce fac ei. Avem însă o bogăție spirituală și melodică. Ea ne ajută într-un fel să ne apropiem de ei. Dar această apropiere se poate face numai și numai prin calitate. Deci, ceea ce încerc eu să fac este să mă apropiu de ei de aici, de acest nivel competitiv pe plan internațional. Încerc!

REP.: Nu ești singurul care aduce în discuție motivația tehnică. Ar fi bine să lămurim acest aspect și să mai vrea să vorbim și despre creație, în ansamblu, dar și despre creația ta. Are puterea să se ridice la standardul cerut de public? Nu vorbim de standardul mondial, ci de public. Poate ei nici nu este atât de pretentios. Crezi că totul se rezumă la minusul tehnic?

V.P.: Nu, nu. Am și spus. În afară de faptul că nu avem o bază tehnică și extraordinară de necesară în această vreme, nu avem nici pregătirea necesară. Și ce e mai grav e că nu există nici măcar tendințe. Dacă publicul asta cere „manea”, atunci hai să-i facem „manea”, căci noi în țara asta trăim. Noi vrem să intrăm cu muzica noastră pe piața internațională? Nici o șansă! Nici un artist român, mă refer la cîntăreți, nu a fost invitat să cînte într-un concert serios, într-o țară serioasă, să vină neamțul să zicem, îmbrăcat frumos, să-l vadă. De ce? Păi, nu avem acces. De ce? Pentru că la noi nici nu există tendința. Poate o au o parte dintre tinerii compozitori, dar și ei întâmpină obstacole tocmai datorită faptului că trăiesc în România. Oricîtă ambiție ai avea, oricîtă sacrificii

ai face, n-ai încotro, mai trebuie să și trăiești, mai trebuie să și mîcini. Ajungi la confruntarea dintre ceea ce vrei să faci și ceea ce ești nevoit să faci. Din asta se naște o stare de revoltă și de indignare. Ești în imposibilitatea de a lua vre-o măsură împotriva celor care urmăresc doar banii.

REP.: De unde vin obstacolele?

V.P.: Se întîmplă ca la un moment dat cineva să reușească să se ridice peste nivelul celorlalți să facă ceva deosebit care ar trînde și „afară”. El ar

internatională. Totuși sună atît de balcanic și de tărănesc... Izul acela românesc nu se face simțit. Asta n-o poți realiza decît cu o exploatare extrem de severă și de critică a propriei personalități. Tu fiind român, e normal că nu vei scrie în viața vieților tale ca un american. Chiar dacă am terminat Conservatorul, nu l-am făcut nici la secția de muzică ușoară și nici la cea de jazz. Deci, nici eu nu am pregătirea necesară. Americanii au o tradiție. În anii '30-'40 se cîntau acolo piese dificile, avînd aranjamente excepționale. Dacă

văzut, la cel de care ai avut parte.

V.P.: Publicul pe care-l vîd este cel din spectacolele în care o însoțesc pe Oana prin țară și cel din festivalurile de jazz la care particip cu formația în care cînt.

REP.: Să ne oprim la publicul de muzică pop.

V.P.: Am fost și la cîteva concerte rock — Celelalte Cuvinte, Roata. Iti spun sincer că nu este nici o schimbare în atitudinea publicului. Rămîne același: influențat de ceea ce se difuzează. Dacă de exemplu, într-un spectacol prezînti

V.P.: Ce s-ar întîmpla dacă toată lumea ar scrie „Fată dragă”? Atunci chiar că ne-am bălăcări într-un balcanism total, iar cei care încearcă să creeze hituri, ce să facă? Dacă n-au noroc să fie Aura Urziceanu care e foarte plăcută sau un Alifantis, care e și el plăcut?

REP.: Deci tu crezi că mass-media are un rol decisiv în evoluția unei melodii?

V.P.: Nu neapărat decisiv. Dar 60 la sută acolo, tot are.

REP.: Tu consideri că ai făcut ceva deosebit în ultimii doi ani și jumătate? Cînd te-ai hotărît să crezi altfel, ai avut un moment de blocaj?

V.P.: Nu. Nu m-am simțit niciodată la o cotitură. În '89 m-am hotărît să fac altceva. Întotdeauna am vrut să fac ceva extraordinar, în limita condițiilor pe care le-am avut. Am și melodii care nu mă reprezintă. Dar nu există melodii în care să nu fie... o găselniță, un ceva cit de cit. Nu pot să fac o chestie să-mi lasă și mie acolo niste bani. Asta nu pot. Am încercat. Un slagăr din asta... balcanic — „Fără noroc”. Și mai e unul despre care dl. Titus Andrei a zis că are esența aia folclorică — „Am ales un cîntec pentru voi!”.

REP.: Tu ești satisfăcut pe deplin de rezultatele muncii tale?

V.P.: Da!

REP.: În ultimul timp ai tot fost plecat. În raport cu ceea ce ai auzit „afară”, făcînd abstracție de orchestratie, de sound, care desigur sînt vitale, dar din punct de vedere melodic, conceptual, piesele tale se apropie de ceea ce e „dincolo”?

V.P.: Mi-e foarte greu să spun. Nu este vorba de critică. Eu cu mine însuși, în general, sînt foarte critic. De multe ori nu-mi place ceea ce fac. Dar vezi tu, fiecare compozitor care stie că are o performanță cit de cit, în comparație cu ceea ce se întîmplă aici, automat crede că o să facă impresie bună și acolo. Dar nu este așa, căci „acolo” este un alt criteriu de selecție. Productiile sînt foarte bine filtrate. Nu contează doar creația. Uite „Black Or White” al lui Michael Jackson. Melodia în sine, luată separat, s-a mai cîntat, e simplă, banală, chiar. Este însă atît de bine făcută încît nu poți spune despre ea decît că e un hit extraordinar. Acumzînd la asta și filmarea, te înnebuneste, este fantastică. Deci, nu pot eu să spun că linia mea melodică și armonia ar face fată. Am cîntat undeva cum își alezea Michael Jackson melodiile pentru un disc sau pentru o înregistrare pe vremea cînd lucra cu Quincy Jones. Quincy Jones îi cînta mai multe piese la pian, iar Michael spunea: „Uite, asta cred că ar fi bună”. Dar de aici, de la o linie melodică și dină la ceea ce se întîmplă în final e un drum lung. Or, noi tocmai cu drumul ăsta avem mari probleme. O speranță există, prin apariția acestor studii particulare care dispun de o dotare apropiată de cea de „afară”. Am avut șansa să lucrez două piese în studiourile „Sphinx Experience”. Vezi tu, nu întîmplător pe un disc ce apare în Occident e trecut aranjament pentru stringa realizat de X, aranjament pentru suflători realizat de Y, mixaj voce de Z. Degeaba stiu eu ce as vrea, cum mi-as dori să sune un basaj, dacă tehnic nu mă pricep. Doru Căblescu e un om extraordinar, e talentat și un foarte bun programator, dar nici el nu poate întotdeauna să realizeze tehnic ceva. Misu Cernea are un auz perfect, simta imediat cum trebuie mixat, lumea ar trebui să stie aceste lucruri, pentru că altfel așa cum se și întîmplă foarte des, publicul nu va auzi ceea ce eu am avut în cap, ci ceea ce iese. La cele două piese prezentate la concursul „Trei din zece”, mi s-a întîmplat pentru prima oară să aud și eu exact ceea ce am avut în cap.

trebuia încurajat. Cum? Să fie difuzat. Produsul lui să devină foarte cunoscut, lumea să se obișnuiască cu această inovație. Dar la noi ce se face? La Radio, la T.V., continuă să se difuzeze „manele” de tip balcanic, cu filon folcloric sau nu, mă rog. Oricum cu ele nu putem pătrunde pe piața internațională...

REP.: Și totuși, mulți oameni de muzică și de presă occidentali, în speță francezi, dar chiar și englezi, spus că tocmai asta se cere afară. Holografii, într-un interviu, afirma că tocmai asta li s-a cerut. Ceva care să reprezinte țara din care vii, adică acest element, dacă nu vrei să-i spunem folcloric, să-l spunem etnic.

V.P.: Da, dar noi nu avem nici pregătirea și nici capacitatea să îmbrăcăm atît de bine acest plan folcloric încît să-l facem vandabil pe piața

la noi ar face cineva un asemenea aranjament acum, ca cel pe care-l făceau americanii atunci, ar fi un geniu. Iată decalajul! Problema e cum să pătrunzi totuși? Foarte bine. Am înțeles că nu se poate, că e dificil, dar măcar respectă această tendință, încurajează-o, fă-ți din ea un țel. Și cel care merge pe această linie să fie sustinut, să fie considerat un bibelou.

REP.: Cine trebuie să facă toate astea?

V.P.: Mass-media, Radioul, Televiziunea. Să se facă o delimitare clară între compozitorii care vor să lase din... această stare de banalitate îngrozitoare a muzicii românești, care fac pe dracu' patru pentru asta, fac foamea, investesc oriunde și cîntății. Sigur, în spațiile acestei muzici, acestei arte este o afacere. Așa e peste tot. Numai că „dincolo” este o concurență serioasă din punct de vedere al calității creației. Abia după aceea vine cîștigul. La noi primează gîndul, „cum să fac să cîștig cit mai multi bani? Li trag o „manea”. Așa n-avem nici o șansă. Unii împing căruța, iar alții își fac mendrele cum vor ei, pentru că dețin funcții prin Radio...

REP.: Tu dacă ai fi redactor la Radio, cum ai proceda la alegerea unei emisiuni de muzică pop?

V.P.: Pe baza unei selecții foarte severe.

REP.: Propriile piese le-ai evita?

V.P.: Nu. Dar as găsi un raport cit se poate de echilibrat de echilibrat între creația mea și a altor compozitori din generația mea și desigur a celorlalți. As face în așa fel încît emisiunea să aibă o anumită tentă. Nu pot să-mi prezinti cu aceeași categorie de calificative piese de tip „manea” și piese de tip occidental. Nu mai înțeleg nimeni nimic. As fi foarte dur la selecționarea melodiilor. Nici la Uniunea Compozitorilor nu se face o astfel de selecție. Calitatea negativelor — la unele — este execrabilă. Cum poți să-mi vinzi un produs ambalat prost? Ambaleză-l superb. Asta este orchestrația! Ambalajul. Dar dacă lumea este obișnuită cu niste negative proaste, criteriul ei de selecție e tocii.

REP.: Cum percepi tu reacția publicului? E diferită față de acum trei ani?

V.P.: Există o diversitate de categorii de public. La care te referi?

REP.: La cel pe care l-ai

o piesă pe care spectatorii nu auzit-o de multe ori pe post, este aplaudată în delir. Cu puțin timp în urmă am fost în jurii la un festival de muzică ușoară la Corabia — „Corabia de Aur”. Una dintre interprete a cîntat două piese de Serban Georgescu. Le-a cîntat prost, dar la „Fată dragă” sala era într-un delir inconsistent. Nu pentru că se cînta bine, ci pentru că piesa era cunoscută. Nu conta, pentru ei, modul de interpretare. Asta e! Spectatorul stie melodia și asta îi place.

REP.: Dar nu este acesta mecanismul de a crea un hit?

V.P.: Evident!

REP.: Deci, piesa în sine are toate datele de a fi un hit?

V.P.: E discutabil.

REP.: Păi, aici vreau să ajuug. Tu consideri că o piesă devine hit doar pentru că e difuzată des, chiar dacă nu are datele unui hit?

V.P.: Nu se poate lămuri acest subiect în cîteva cuvinte. Trebuie să luăm zece piese de facturi diferite, dar care au devenit hituri. Concluzia oricum e că ele au devenit hituri nu pentru că ar avea datele necesare, ci pentru că au fost foarte difuzate. Cele mai multe sînt slagăre. Trei note, acolo, pe care lumea le retine ușor. Slagărul este o chestie teftină, banală, balcanică.

REP.: Nu uita că în Germania, Modern Talking tot așa cîntă.

V.P.: O afacere oribilă pe care n-o suport. Modern Talking are piese care seamănă mult una cu alta, adică de calitate 0.

REP.: Da, dar hituri, conform aceluiași sistem.

V.P.: Nu se compară cu Scorpioș care sînt tot nemți. As fi vrut să-ți dau exemplul unui hit, devenit prin difuzare. Nu-mi vine acum în minte nici unul. În orice caz, piesa lui Alifantis interpretată de Aura Urziceanu pe versuri de Andrei: „Nu te-ndepărta, ta, ta...”. El, asta nu este o rețetă de slagăr balcanic. Este o piesă de atmosferă. Text frumos, orchestrația bine, interpretată bine, dar și difuzată.

REP.: Însă conține datele unui hit. Un hit nu neapărat neapărat un slagăr...

V.P.: Foarte bine. Ce ne apropiem mai mult de „afară”? Hitul, nu slagărul. Atunci, hai să încurajăm hitul. Dar noi tot slagărul îl încurajăm.

REP.: Tocmai la această diferență de concepție vreau să ajung.

(Va urma)

ANDREI PARTOȘ

JAZZ

Blues-ul a murit!... ...Trăiască blues-ul!

Aruncind o scurtă privire în show-performing-ul actual din întreaga lume, observăm o reală predispoziție a producătorilor, muzicienilor și nu în ultimul rând a publicului de a absorbi cât mai mult elemente de blues, soul sau funky. Nu ne vom referi în primul rând la acel stil destinat exclusiv dansului colectiv, „RAP” a cărui sorginte ritmică se poate recunoaște lesne: blues-ul arhaic recitativ, cu un balans mai sedar suficient de violent pentru ca monotonia acestuia să tină în priză ascultătorul. Deci nu ne vom referi neapărat la acest extrem de popular stil „rap” ci mai degrabă la muzica unor nume de răsunet din aria genului pop-rock sau jazz care nu se ferește să aibă dragostea și pasiunea directă pentru blues, așa cum s-a definit el de la începuturi. Exemplele sînt multiple: Wynton și Branford Marsalis, Sonny Rollins, Sting, Stevie Ray Vaughan, Carlos Santana, Gary Moore, etc. Această „năpustire” în direcția notelor „blue” are totuși o explicație, nu neapărat legată de „fashion” sau de aspectul social al problemei ci una de natură pur muzicală sau, dacă sîntei de acord, provenind din „esența” genului. Oferind în primă instanță o structură fixă de 12 măsuri, blues-ul creează premisele unui balans ritmic extrem de specific și foarte incitant, atât pentru public cit și (am putea spune mai ales) pentru muziceni. În condițiile zilelor noastre în care sound-urile pieselor executate pe computere atagate instrumentelor ultrasofisticate (keyboards în general) încep să nu mai difere între ele datorită supremației anumitor firme, în această hilară situație, un blues, mereu același de aproape 100 de ani, oferă posibilitatea unui muzician să se exprime absolut personal. Reorchestrind o piesă din matca arhaică a genului sau compunînd o altă „în manieră”, colorînd ritmul dar păstrînd balansul tradițional, un muzician contemporan, fie el de jazz sau pop-rock, se angajează la un act de „soft-music”, de rafinement. Orice improvizație pe o metrică de blues are valoare atîta vreme cît muzicianul se exprimă pe el însuși... or, în aceste condiții, mulți preferă să abordeze blues-ul, care este extrem de accesibil, popular și în același timp de „bon ton” pentru că el reprezintă rădăcinile...

Concertul „SPECIAL BLUES SESSION” care a avut loc în cadrul stagiunii „Jazz Alive”

B.B. KING

În luna mai a acestui an, a dovedit prin reacția publicului prezent în sală că BLUES-ul este un gen extrem de iubit și care nu împarte în tabere fanii.

În cele ce urmează vă prezentăm un interviu cu unul din cei mai de seamă reprezentanți ai blues-ului urban, B. B. KING, urmînd să vă propunem o listă generală cu o parte din cele mai importante titluri de albume discografice, un fel de ghid pentru un fan de blues.

Menționăm că interviul a fost realizat de Roman Grosman, în paginile cunoscutei publicații „JAZZ HOT”:

REP.: Care este sentimentul dumneavoastră atunci cînd ești în compania unor nume sonore ale jazz-ului?

B. B. KING: Ei sînt atât de grozavi ca instrumentiști încît tremur tot înainte de a începe „cîntarea”. După... se mai schimbă lucrurile, totul devine OK!

REP.: Vă schimbați maniera de interpretare atunci cînd evoluați în fața unui big-band?

B. B.: O, bineînțeles. Asta mi se întîmplă des... în fiecare seară întîlnesc „lucruri” diferite iar eu mă plez după situație.

REP.: Ce părere aveți despre întîlnirea jazz-ului cu blues-ul?

B. B.: Eu cred că vorbim despre blues ca despre rădăcini? Așa sper...! Ei bine, jazz-ul este o extensie. Cei mai buni interpreți de jazz sînt cei mai grozavi blues-mani. Iar noi, blues-manii de vocație ne asociem des muzicienilor de jazz. Acest lucru ne „îmbogățește” ritmic și armonic.

REP.: De ce nu sînt tot mai dese contactele între voi (n.n. — între muzicienii de blues și cei de jazz)?

B. B.: Este o chestiune de mijloace. Sînt necesare enorme resurse pentru a putea reuni pe o aceeași scenă acești oameni. Toți sînt star-uri în formațiile lor. Fără un demers special nu se poate realiza cuplarea.

REP.: Ce amintiri aveți în legătură cu întîlnirea de anul trecut cu Ray Charles precum și cu PHILIP MORRIS JAZZ BAND?

B. B.: Sîntem prieteni și avem deja ceva înregistrări împreună. Ray este pur și simplu unul din cei mai mari în jazz, rhythm'n'blues și rock. În plus, regăsindu-te în fața unei asemenea orchestre, totul devine „vibrant”...

MIHAI GODOROJA
(va urma)

The last chorus

MIHAI BERINDEI

Seriam încă rîndurile de intristător remember datorate lui Nicolae Ionescu care s-a stîns cu un an în urmă, la 6 august 1991, cînd o veste de dată recentă ne-a cernit inimile: decanul de vîrstă al jazz-ului românesc, inginerul-muzician Mihai Berindei, căruia tot din pagina de jazz a P.R. & S” îi urăm „La mulți ani” la împlinirea (la 21 ianuarie 1992) a 85 de ani, s-a petrecut dintre noi...

Se stabilise la fiul său, la München, unde maladia necruțătoare care i-a afectat existența, îl tîntuise într-un fotoliu cu roțile. Ne-a mai scris, mie și altora dintre cunoscuții săi, cu dor de țară și de prieteni, interesîndu-se de festivaluri, de ceea ce au mai făcut muzicienii noștri, cu grija și dragostea unui „pater familias”. De fel leneș în privința corespondenței și oricum foarte ocupat, n-am apucat să-i răspund la ultima sa scrisoare... regret... Mă gîndesc însă că destinele deosebite se întîlnesc în același timp al împlinirilor deosebite — este vorba de „Nea Mihai”

și „Nae”, ultimul avînd în Mihai Berindei un exemplu de implicare, ferveoare și energie.

Într-adevăr, greu de imaginat o mai plurivalentă racondare la jazz ca aceea a lui Mihai Berindei. În tinerețe instrumentist auto-didact (tînărul student la politehnică — născut în 1907 — a făcut parte din formația care a inaugurat în anul '20 emisiunile de jazz de la recent înființatul post de radio București), a reluat mai tîrziu activitatea interpretativă, știînd să minuiască trompeta, trombonul, saxofoanele, pianul. A devenit regizor muzical (inginer de sunet) întîi la Radio apoi la casa Electrecord, înregistrînd — pe lîngă alte genuri muzicale — toate producțiile de jazz inițind importante seturi discografice „Seria Jazz” și „Istoria jazz-ului”, semnînd pertinente comentarii pe multe dintre copertile acestor discuri. Din 1964 membru fondator și din 1968 președinte al Clubului de jazz „București” (primul din țară) pe a cărui scenă

s-a produs cu grupul său „Dixieland”, Mihai Berindei s-a afirmat concomitent ca autor de teme (între care „Dixie — Vox”, „Dialoguri blues-riff” și altele pentru „Vocal Jazz Quartet” din Sibiu) și aranjor experimentat.

Consultant muzical, membru în jurile concursurilor de jazz la festivaluri, a derulat în paralel o activitate publicistică, pe lîngă copertile discurilor înaintea amintite, articole în presă, multe emisiuni de jazz la Radio ca și la TV, cea mai importantă realizare a sa în aria jazzologiei rîmînînd „Dicționarul de Jazz” (Editura Științifică și Enciclopedică, 1976).

Așadar, poli-instrumentist, regizor muzical, compozitor, aranjor, șef de formație, președinte de club, comentator de teme, publicist, promotor timp de șase decenii al lumii de frumuseți a jazz-ului — se poate mai mult?

Rămase bun, nea Mihai!

FLORIAN LUNGU

SUMMERTIME REMEMBER

Incredibil, un an s-a prefăcut pe albia timpului de cînd la 8 august 1991 Nicolae Ionescu a optat pentru compania lui Armstrong, Ellington, Parker, Monk, Richard Oshantitzky, acolo de unde nu există întoarcere decît pe firul de păianjen al amintirii... De atunci am mai călătorit doar o dată la Sibiu dar în tot acest răstimp am fost mereu bîntuit de sentimentul Nicolae Ionescu, retrînd în gînd nenumăratele noastre întrevederi, discuții și certuri în nopți interminabile — certuri constructive, între prieteni — în ambientul estompat la lumina veiozei, cu cafele și fum dens de țigară, între peretii ornați cu afișe și fotografii de jazz ai apartamentului de bloc din str. Vasile Aron ori ai camerei ce o avea în casa părinților (Independenței nr. 8, 2400, Sibiu — care jazzman român nu știa pe dinafară această adresă?). Un sentiment care m-a (și ne-a) pus în mai ales în zilele Festivalului de la fine de martie 1992, ca întotdeauna la fine de martie, excepție făcînd în 18 ani doar ediția din „cutremuratul” 1977...

Acum cinci luni, la Fundație, la Clubul de jazz, în sala Festivalului — toate purtîndu-l de acum numele — spiritul său iradia parcă omniprezent, mie de acorduri însoțindu-l, concretizîndu-se în mulțime de omagii postume — piese-dedicăție prin care majoritatea colegilor muziceni au ținut să-i cinstescă memoria. În minutul de reculegere — o clipă de eternitate cu fruntile plecate — mi s-a relevat mai clar ca ori cînd adevăratul sens al termenului blues: nostalgie străluminată de speranță! Căci, oricît de triști vom fi fost și sîntem încă, nimic mai nobil, mai semnificativ decît să trăiești în continuare în inimile ființelor, în sufletele obiectelor și ideilor pe care le-ai sfințit în timpul vieții cu forța personalității tale, prin efort, dăruire, abandonare de sine. Iată unicele cazuri cînd prefixul „ne” dobîndeste o determinare politică în cuvinte precum „neuitare”, „nemurire”.

Profesorul Nicolae Ionescu — și cînd spun „profesor” nu mă refer doar la funcția

Vocal JAZZ QUARTET. Primul din fotografie, regretatul Nicolae Ionescu. În continuare: George David, Marius Dumitru și George Costescu

sa didactică ei mă gîndesc la cîți au avut de învățat de la el — un mare suflet, o tortă arzînd pînă la capăt pentru un crez, dănuie prin tot ce a edificat în jazz, acest cuvînt, pentru el magie, însemnînd laolaltă familia, casa, viața sa, menirea sa.

În acest moment de aducere aminte, să reevaluăm (desigur, succint și într-un limbaj care, fatalmente, nu poate reda auzergura) realizările sale: veritabila instituție pe care o reprezintă în peisajul nostru jazz-istic și pe plan internațional Festivalul de Jazz de la Sibiu, instituție de spectacol, for de „promotion” valoric, școală de formare a gustului și în același timp tribună de lansare a tinerilor talente prin Concursul Debutanților pe care-l găduiește an de an; Clubul de jazz, unul dintre cele mai vechi, mai cunoscute și mai serioase din țară, o poartă de intrare pentru orice doritor a pătrunde în universul mirific al acestei arte; „Vocal Jazz Quartet” — formație care timp de aproape două decenii s-a impus neîntreput drept unicul nostru grup de glasuri, avînd la activ sute de concerte, recitaluri pe scenele țării și pe podiumuri internaționale,

multe înregistrări radio, apariții pe micul ecran, două discuri Electrecord — „Conexiuni Bop” și „Anul trecut, „Sunet Proaspăt”; activitatea organizatorică de coordonare a vieții de jazz din Sibiu, extinsă și în plan național (să amintim că Festivalul de la Costinești este tot o inițiativă sibiană, o „replîcă estivală” a manifestării din martie); activitatea publicistică — și a seasta ferventă, cuprînzînd materiale de presă în țară, colaborări la emisiunile de jazz radio și articolele apărute în revista internațională „Jazz Forum” al cărui corespondent pentru România a fost; activitatea pedagogică derulată din anul '70 la Sibiu, ca profesor la Școala Populară de Artă, la Liceul de muzică și la Liceul german, inclusiv ca inițiator al cursurilor de jazz și al concertelor-lecție.

Cîle o părticică din sufletul său generos, din existența sa risipită nedrămuie, trăiește în noi toți, cei care iubim cu intensitate jazz-ul — și măcar din acest punct de vedere sacrificiul prietenului „Nae” nu a fost zadarnic. Amintiri sale vii se cuvîne să-i rîmînem deci, mereu, recunoscători...

FLORIAN LUNGU

MUZICĂ, FILM ȘI SCIENCE FICTION (III)

Vangelis Papathanassiou

Bun, găsit, dragi prieteni! Prima noastră incursiune în lumea muzicii electronice, a armoniei și vibrației universale o vom face pășind pe urmele compozitorului de origine greacă Vangelis Papathanassiou. Vom face, așa după cum este firesc, o călătorie în timp spre anii copilăriei sale, oprindu-ne pe parcurs la creațiile pe care am avut ocazia să le savurăm din plin, oferindu-vă așa după cum v-am promis, cit mai multe date concrete. Sunetul lui Vangelis e unic. Cu ajutorul unor combinații între texturi electronice și orchestrale foarte rafinate, el creează un adevărat Univers al sunetelor. Cariera sa de compozitor a început de la vârsta de 4 ani.

La numai 6 ani, el va susține recitaluri în fața publicului cu compoziții proprii fără să fi avut nici un fel de pregătire teoretică. Geniul său creator o lua mult înaintea timpului, producând senzație în rândul ascultătorilor din țară sa de băștină. În această perioadă, el își extinde spectrul sunetelor și al limbajelor muzicale dezvoltându-și treptat stilul prin care a ajuns să fie cunoscut în prezent. Spre sfârșitul anului 1960 se va muta din Grecia la Paris, în scopul continuării și dezvoltării explorărilor sale muzicale cu

de melodii simple, plăcute și liniștite având o temă ușor de recunoscut, ritmul lipsește, nefiind prezente decât unele efecte filigranale și sunete de clopoței. Fața a doua e interesantă din punct de vedere a structurii melodice orientate spre muzica de ritual a triburilor africane. O combinație foarte reușită între vocile sălbaticilor din junglă, sunete din natură, instrumente din bambus specifice ritualurilor și fondul sonor al lui Vangelis. Ascultând melodiile feței a doua ni se deschid în fața ochilor priveliști din natură asemenei unui film care s-ar derula simultan cu muzica, descoperind în el multe lucruri interesante. Momentan nu sînt în posesia denumirii pieselor, L.P.-ul are o durată de aproximativ 45 min. În momentul în care voi avea noi informații voi reveni pe parcursul seriilor cu alte completări. L.P.-ul Cantiques des creatures e dedicat lucrărilor pictorilor Picasso, Georges Braque și George Mathieu. În anul 1973 apare impresionanta lucrare L' APOCALYPSE DES ANTI-MAUX, coloana sonoră a filmului cu același titlu a cărui regie e semnată de Frederique Rossif. Iată pe scurt conținutul acestui colaj sonor: Genre-rique — 1:25, o piesă intro-

ductive. Înaintea de a se muta definitiv de la Paris la Londra, Vangelis va edita L.P.-ul Earth (Pământ) în anul 1974. Pe o durată de aproximativ 43 min. derulează 10 piese: Come On — vocală în stil rock, gălăgioasă, stil foarte rar abordat de Vangelis; We Are All Apropoosed — mai lentă, cu text recitat, avînd rol de legătură cu Sunny Earth — imaginînd parca un colț din natură pe timp ploios, urmată de piesele He-O — ritual în care se ilustrează ceva asemănător ca pe L.P.-ul LA FETE SAUVAGE. Fața a doua continuă cu Let It Happen — în stil disco, vocală, avînd ușoare nuanțe de blues, de fapt Vangelis a vrut să imagineze o explorare în două ipostaze a planetei, ajungînd în cele din urmă și la piesa The City — scurtă și formală doar din zgomote ale unui oraș, foarte interesant mixate, urmată apoi de My Face In The Rain — cu Jon Anderson, excepțional de plăcută, melodică, lentă exprimînd parca melancolia unui chip care privește ploaia, Watch Out — o piesă avînd o atmosferă și un fundal sonor ușor tensionat, chitățile avînd aici un rol cheie, în ansamblu aduce pe undeva tot cu o muzică de ritual, și din nou vocea, vocea lui Jon Anderson ne va delecta în piesa A Song cu care se încheie discul, asemenea unui „rămas-bun”. Colaborarea cu regizorul și directorul francez Frederique Rossif va fi încununată de succes prin apariția L.P.-ului OPERA SAUVAGE spre sfârșitul anului 1979, dar așa după cum am menționat anterior, el se va muta la Londra unde își va construi propriul său studio și laborator de creație unde va compune mai multe albume de studio, Vangelis e în general o fire mai retrasă, nu-i place publicul, și nu dorește să corespundă cu fanii, nu are Fan-Club, iar chipul său reflectă ceea ce se desprinde și din muzica sa: liniște, calm melancolic, dar totodată și bucurie interioară, multă stăpînire de sine, dovedind prin compozițiile sale multă măiestrie artistică. Fiecare album al său e un unicat și piesele sale nu pot fi rupte de album sau ascultate în altă ordine deoarece schimbă sensul orientării ilustrative imaginată de compozitor.

E adevărat, uneori abordarea unor stiluri prea comerciale ar putea conduce la riscul de a nu avea o operă durabilă în timp dar chiar și în acele cazuri există ceva mai deosebit, un element ascuns, greu de sesizat care diferențiază creația sa de cea trecătoare sau nereușită. El compune spontan și cu multă încredere în ceea ce simte; oriunde s-ar afla, el are cel puțin un mic instrument pentru a nu opri firul creației sale, cîntă zilnic, compune, e un fel de joacă prin care se deconectează și simte cu adevărat sensul vieții. Atunci cînd geniul artistului e autentic, el dovedește adevărate calități și are întotdeauna parte de bucurie și succese. Cea mai mare bucurie pentru el e aceea că muzica sa e apreciată de un număr cit mai mare de ascultători. Din culisele mai ascunse „ochiului” simplului ascultător vom afla în cadrul episodului următor lucruri foarte interesante dezvoltate chiar de Vangelis pe parcursul unui interviu difuzat de televiziunea franceză TV 3.

MUREȘAN CRISTIAN

STUDIUL DE RADIO CLUJ
Str. Donath nr. 160/3100 Cluj

„DIRECTIA 5”

CÎNTĂRI ÎN FAMILIE

Luni 20 Iulie, la Arenele Romane, teatrul în aer liber din incinta Parcului Carol (fost Libertății), s-a cîntat rock. Mare concert mare. Trei muzici, trei. Adică tot alinea trupe. În ordinea intrării „de aparate”, TIMPURI NOI, DIRECTIA 5, și ROATA. Public plătit cită frunză și iarbă pe o alee pietruită: un smoc aici, altul dincolo. Mai mulți de o sută de fani și fanișoare nu cred să fi fost. Restul, pînă pe la circa trei sute de suflete, au fost membri de familie, ziaristi, muziceni, prieteni, tehnicieni și alte asemenea notabilități nepătitoare, evident. Deci s-ar putea spune că s-a cîntat în familie din toate punctele de vedere. Păcat, mare păcat, pentru că muzicienii celor trei trupe, dar mai ales muzica lor, (deci sensul existenței acestor oameni) meritau mai multă atenție și de ce nu, mai mult respect. Cei care au lipsit ar fi avut ce vedea și mai ales ce asculta. Și pentru că veni vorba de atenție: trupele ar fi meritat ceva mai multă considerație din partea celor care au asigurat sonorizarea. Ca de obicei la noi, cu precădere în ultima vreme, trupele au sunat prost și în acest concert. Și nu din cauza lor. Cu toate că de această dată echipamentul a fost asigurat de către firma SPINX, (Bibi Ionescu) sonorizarea a fost un adevărat supliciu. La un moment dat chiar aveai senzația că băleții care butonau mixerul își uitaseră urechile acasă. Pe de altă parte, luminile erau adunate parca din sărăcie. Asta n-ar fi fost nimic, dar amplasamentul lor era total neinspirat și dezavantajat pentru cei care evoluau în scenă.

Cei de la TIMPURI NOI au pășit pe scenă cu o vizibilă poftă de a face treabă bună. Dorință justificată de altfel, după absența lor ceva mai îndelungată din viața de concert. Într-o formă de zile mari, Adrian Pleșca a făcut din recitalul celor de la „New Times” cel mai aplaudat show al serii. S-au cîntat piese mai vechi și mai noi, s-a convins și s-a colaborat cu publicul, s-au schimbat componente. Printre prietenii care au venit să-i vadă la lucru s-au aflat și tobarul și respectiv basistul dintr-o formulă mai veche a trupei. Din țări străine au descins direct pe scena Arenelor Romane dovedind că n-au uitat de unde au plecat. Ce mai, s-a cîntat „perfect” de la cap la coadă, un fel de „best of in life”. Dar revelația serială a fost tot Adrian Pleșca. Evoluția lui a fost o surpriză nu numai pentru public, dar chiar și pentru colegii din propria-i trupă, mai ales în

momentul în care a „executat” o bine cunoscută romanță dînd dovadă de un simț al parodiei și un umor demne de un actor de comedie, experimentat. Nesansa celor din orchestra (asa cum le place lor să li se spună) DIRECTIA 5 a fost, cu să zic așa, așezarea în pagină. După Timpuri Noi și în așteptarea celor de la Roata, publicul nu a receptat la adevărata lui valoare recitalul. Este adevărat că, poate și muzica de care o cîntă cei de la DIRECTIA 5 este mai greu de receptat. Poate, zic. Dar nici sonorizarea nu i-a ajutat pe cit ar fi meritat-o. Păcat de remarcabilul efort a lui Florin Ionescu, bateristul trupei, de a sublinia absența unui solist vocal „de meserie”, cu să zic așa. Din punct de vedere strict muzical lipsa nu s-a cunoscut. Dar fără un om în fata trupei care să fie pionul principal al show-ului, desfășurarea scenică a celor 4 minus unu a fost mai scorbădă.

Rostogolind piesă după piesă, Sorin Chifiriuc, Elena Perianu și Valentin Badea, constituiți într-o ROATA de sunete, au evoluat pe scena în aer liber fără să producă reacții deosebite în rândul ascultătorilor. Miza pusă în joc a fost lansarea la public a pieselor de pe albumul în curs de apariție. De remarcat (în sensul bun al cuvîntului) este și faptul că „bătrînul avangardist” care este Sorin Chifiriuc, nu a făcut concesii publicului, ci împreună cu colegii lui și-a urmat programul așa cum îl concepușe. Salutară și importantă o astfel de atitudine, pentru că, mai ales în acest moment de derută în materie de ierarhii valorice, este nevoie și de un dram de educație prin cîntec. Ceea ce pentru cei permeabili la un asemenea mesaj, ROATA face cu brio. Și asta chiar cu riscul unei scăderi de popularitate, risc asumat conștient prin renunțarea la piesele cu tentă comercială mai pronunțată. Un, peste alta, recitalul ROATA la fel ca și celelalte în felul lor, a dat dovadă de un autentic profesionalism, în primul rînd.

Deci, luni 20 Iulie cei prezentați au putut asista la un curs universitar de rock, predat în condiții tehnice mai mult decît precare. Chiar și așa, întâlnirea sau reintîlnirea cu TIMPURI NOI, DIRECTIA 5 și ROATA ne dă speranța că proiectatul festival internațional de rock din toamnă, va putea avea succesul și mai ales audiența pe care ar merita-o. Antrenamentele au început!

TEODORA IONESCU

ajutorul mijloacelor electronice. Înaintea de aceasta, Vangelis a avut o perioadă scurtă de ucenicie în grupul THE APHRODITES' CHILD (copii Afroditelor) alături de Demis Roussos și alți artiști. Privind din exterior întreaga sa creație solistică, acest moment nu prezintă o importanță deosebită. Doar în treacăt amintim aici apariția L.P.-urilor „666”, „Shadows” și „Veronique Skawinska”, care treptat au ieșit din unghiul de interese al publicului ascultător. Prima sa încercare solistică pur instrumentală a apărut în anul 1969 purtînd titlul Hypothesis de aproximativ 38 min. lungime și avînd două părți. Melodia are la bază elemente de muzică atonală, un fel de rock psihedelic în care bateria e în prim plan. L.P.-ul poartă acest titlu deoarece Vangelis a încercat să definească o posibilă modalitate de expresie sonoră, altfel spus o ipoteză. Este, dacă vreți, o muzică de atmosferă sau de coloratură conturată în jurul unor variațiuni atonale experimentale. Un moment deosebit de important în cariera tinărului compozitor l-a marcat întâlnirea cu directorul de film Frederique Rossif între care se va stabili o relație creațională în slujba căreia Vangelis va compune muzica pentru filme documentare privind viața în sălbăticie (Wildlife series). În ordinea apariției voi enumera L.P.-urile: SAUVAGE ET BEAU: 1970, CANTIQUES DES CREATURES: 1971 și LA FETE SAUVAGE: 1972, ultimul dintre ele reușind să intre și în colecția personală de albume.

Despre acest L.P. pot să vă spun că face parte din creațiile sale de vîrf. Prima față a discului e axată pe o suită

VINERI ÎN NOAPTEA DIRECT

Mai întâi mulțumiri tuturor celor care au sunat, au scris sau au venit la magazinul Muzica! Gesturi frumoase și emoționante care mă fac să cred că sacrificiile pentru ca această emisiune să existe sînt justificate. Că voi cei care ne ascultați (sau citiți) sînteti alături de noi și la bine și la rău. Intervenția lui Octavian Vintilă de la Barcelona a fost cea mai mare surpriză pentru mine (prin continut, evident). Apoi participarea lui Mircea Banicula cu primele audii de pe „Secunda 2” s-a constituit într-un cadou făcut de sărbătorit celor care ne-au ascultat. Albumul va avea succes sigur, și asta nu numai pentru că s-a lansat de ziua autorului muzicii. Un cuvînt bun pentru autorul versurilor, prea modestul poet Dan Verona (pe care îl așteptăm în studio). Teodora Ionescu a prins secvențe inedite de la magazinul Muzica (gazetele au fost extrem de amabile cu noi toți). Carmen Trocan și David Pistrui au apărut în premieră absolută la V.N.D. în studio. Discul „East Meets West” are de la copertă, o dată aproximativă de apariție, așa că primul L.P. româno-american va fi curînd pe piață (mă refer la cea mondială chiar). Ne-a sunat Emilia Eberle aflată într-o scurtă vizită în țară. Un fiu de peste 90 de ani i-a dedicat mamei sale de 112 ani o melodie. Firma Polydor ne-a oferit discografia completă a solistei Mylene Farmer (la care vom mai reveni). Ne-am tînut de curînd cu Pearl Jam și o înregistrare din concert cu Scorpions (C.D.-ul World Wide Tour). Dialoguri, sport, dedicații muzică, iată structura firească a ACESTEI emisiuni. Cei care vor altceva pot consulta revista „Panorama Radio-TV” și vor găsi acolo cu siguranță, exact ce-și doresc. Primim cu drag în continuare observații și sugestii DOAR de la cei care vor să asculte un astfel de program. Au răspuns la telefoane. Tanta Marin și Cristina Sandi. Telefoanele pentru ediția din 14 august sînt: 13 69 01, 14 31 90. Pentru a fi prompți, vă rugăm încă o dată să treceți data expediției pe plic și nu uitați că nu reluăm de la o ediție la alta piesele difuzate. Lista celor 10 se anunță după ora 23,10.

A.P.

Topuri de tot felul

„BILLBOARD”

(1-8 august)
 1. Billy Ray Cyrus — Some Gave All, 2. Megadeth — Countdown To Extinction (direct), 3. Kris Kross — Totally Krossed Out (peste 2 milioane de exemplare vîndute), 4. Mariah Carey — MTV Unplugged E.P., 5. Soundtrack — Boomerang (coloaana sonoră a unui film care a pîtruns în top de 3 săptămîni), 6. Too Short — Shorty The Pimp (direct), 7. Pearl Jam — Ten, 8. Garth Brooks — Ropin The Wind, 9. Red Hot Chili Peppers — Blood Sugar Sex Magik, 10. Clint Black — The Hard Way (direct). Alte L.P.-uri aflate la prima săptămîină: Danzing — „Danzing III How The Gods Kill” (24), Ministry — „Psalm 69” (27), Shabba Ranks — „Tough And Ready Vol. 1” (85).

HOT 100 SINGLES

(selectii)
 1. Baby Got Back — Sir Mix-A-Lot, 2. This Used To Be My Playground — Madonna, 3. Baby-Baby-Baby — TLC, 4. Achy Breaky Heart — Billy Ray Cyrus, 5. Just Another Day — Jon Secada, 6. November Rain — Guns N'Roses, 7. Life Is A Highway — Tom Cochrane, 8. End Of The Road — Boyz II

Men, 9. Giving Him Something He Can Feel — En Vogue, 10. Wishing On A Star — The Cover Girls.
 (cu excepția locurilor 1 și 10, toate sînt în urcare).

NEW MUSICAL EXPRESS

(1-8 august)
 Singles
 1. Ain't No Doubt About — Jimmy Nail, 2. Rhythm Is A Dancer — Snap, 3. This Used To Be... — Madonna (de pe 6), 4. Sesame's Treet — Smart Es, 5. Sexy MF — Prince, 6. LSI — The Shamen, 7. Shake Your Head — Was (Not Was), 8. I Drove All Night — Roy Orbison, 9. Who Is It — Michael Jackson, 10. I'll Be There — Mariah Carey.

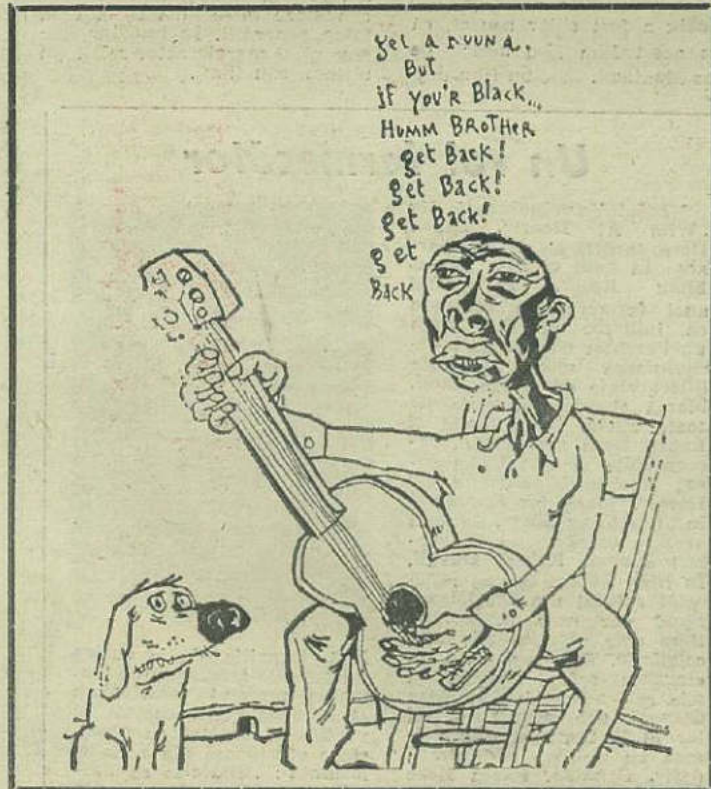
INDIE 45

1. Medication — Spiritualized, 2. Trigger Cut — Pavement, 3. LSI — The Shamen, 4. Tremelo Song — The Charlatans, 5. Horror Head — Curve.

INDIE L.P.'s

1. Organ Fan — Sitvertfish, 2. Slanted And Enchanted — Pavement, 3. Full On-Mask Hysteria — Altern 8, 4. Soul Kiss — Spectrum, 5. Accelerator — The Future Sound Of London.

D.J.

PREȚ 15 LEI

LAURA STOICA S-A LANSAT!

N-am văzut de mult atîtea personalități ale muzicii pop românești prezente la o lansare. Vineri, 31 iulie, la magazinul Muzica, câștigătoarea premiului I la concursul de debut discografic al Festivalului internațional „Cerbul de aur” — Laura Stoica — a lansat discul premiat: „Un actor grăbit”. Single-ul realizat de firma Romagram conține pe lângă piesa care-i dă titlul și „Dă Doamne cîntec”. Lansarea a fost organizată în trei zile. Marți (28 iulie) la ora 17,30 s-a hotărît ziua și ora lansării. Mulți s-au grăbit să afirme că timpul e prea scurt, că nu e vreme pentru a fi anunțate presa, Radioul, Televiziunea. Nu mai vorbim de public. Și totuși magazinul Muzica a fost plin. După obișnuita prezentare

presel, la plecare, toți cei prezenți au primit în dar un disc. Și pentru că am început relațarea afirmînd că erau prezente multe personalități, să dăm și cîteva nume: Elena Cîrstea, Geanina Olaru, Horia Mocușcu, Gabriel Cotabiță, Silvia Dumitrescu, Violet Gavrilă, Eugen Rotaru, Paul Enigărescu,

Mihai Constantinescu — directorul ARTEXIM-ului, Manuela Hărăbor, Carmen Tranăfir, Direcția 5, Ion Cristinoiu, Bogdan Cristinoiu, Cristina Andrei, o echipă a Televiziunii, condusă de Nicolae Modreanu („Bună dimineața”).

ORLANDA DELADI

a vedetel, dacă mai era nevoie, de dl Gheorghe Mihai — directorul Societății Comerciale Muzica S.A., după cele cîteva cuvinte adresate fanilor, prietenilor, invitaților de către Laura și Joey De Alvarez — unul dintre coproprietarii Romagram, care a ținut un foarte simpatic speech în limba română, au urmat autografele și... apoi conferința de presă, programată inițial a se desfășura în sala de protocol a magazinului (la subsol), a fost mutată la etaj din cauza... condițiilor „climaterice”. Oricum, a fost mai bine, conferința desfășurîndu-se ca în familie, fiind prezenți pe lângă reprezentanții mass-mediei și prietenii și invitații. S-au pus întrebări, de tot felul, multe neavînd nici o legătură cu evenimentul. Am reținut: ● Laura pregătește două variante pentru „Un actor grăbit”, una în engleză și alta în spaniolă, firma Romagram considerînd că piesa se poate inscrie în circuitul internațional. ● Va urma desigur și un L.P. ● Decandată, Laura își începe turneul pe Litoral. Primul spectacol l-a ratat, el fiind programat pentru seara de miercuri. ● În octombrie solista va pleca la un festival internațional în Austria împreună cu Direcția 5. ● Prețul discului este de 130 lei. Puțin, au afirmat cei de față. ● Geoff Harrison a explicat că Romagram nu vrea decît să ajute muzica românească. În urma unui reproș făcut firmei de către unul dintre reprezentanții

UN ACTOR GRĂBIT

Muzica: BOGDAN CRISTINOIU
 Versuri: ANDREEA ANDREI
 Interpretă: LAURA STOICA

Văd cum stai, te frămîntă și-ți lipsește curajul
 De a-mi spune ce s-a-nîmplat
 Dar eu știu, nu ai cum să te ascunzi acum
 Nu căuta un alt drum
 Alte miini fierbînti și-alte nopți de dor
 Alte brațe te cer
 Iar în viața mea vei rămîne
 Doar un trecător
 Nu știu ce să-ți spun, văd cum cauți în grabă
 Cuvinte care mă mint
 Însă nu are rost
 Știu că-n fața mea ai fost...

Un actor grăbit
 Care spune replica și-apoi a plecat zîmbind
 Un actor grăbit
 Care-a și uitat ce a rostit pe scenă
 Un actor grăbit
 Care pleacă imediat ce piesa a luat sfîrșit
 Bucuros că rolul a fost ușor
 Aleargă spre alt decor.

Văd cum stai, te frămîntă și-ți lipsește curajul
 De a-mi spune ce s-a-nîmplat
 Dar eu știu, nu ai cum să te ascunzi de mine
 Nu căuta un alt drum
 Vrei să joaci un alt rol, dar nu poți convinge
 Ai vrea să cred că ți-e greu
 Însă nu are rost
 Știu că-n fața mea ai fost...

Un actor grăbit
 Care spune replica și-apoi a plecat zîmbind
 Un actor grăbit
 Care-a și uitat ce a rostit pe scenă
 Un actor grăbit
 Care pleacă imediat ce piesa a luat sfîrșit
 Bucuros că rolul a fost ușor
 Aleargă iar spre un alt decor.

Spre alt decor
 Un actor grăbit
 Care spune replica și-apoi a plecat zîmbind
 Un actor grăbit
 Care pleacă imediat ce piesa a luat sfîrșit
 Bucuros că rolul a fost ușor
 Aleargă acum spre un alt decor.

MĂ HOLBEZ SI EU!

● Aveți dreptate! Nu-i corect să liosești atîta, dar ce să-i faci, căldura mă doboară iar în vacanță nu-mi arde de scris. De holbat m-am holbat și în noaptea, așa că voi fi televizată azi și tot așa data viitoare (dacă mai am loc). ● Am murit de plăcere cînd l-am văzut pe dl Pavel Cîmpeanu care a spus exact ce trebuia la emisiunea lui Tătuțici. Dacă ar fi mai mulți ca el, ce bine-ar fi! ● Dacă eram patroană la „Nik-Nik” îi dădeam în judecată pe istetii care nu cunosc regulile profesiei! Pe bani frumoși. ● Selecția din aparițiile lui Patrick Bruel a fost excelentă (într-o lună), dar scurtă. ● Tot așa și portretul lui Ricky Nelson. ● Tanți Ludmila m-a amuzat teribil cu Grivei al ei. Oare copiii știu ce ne dau vecinii? ● Minei Stoica a realizat un grupul pop-rock autohton de toată frumusețea (ce păcat că pe II). ● Evident că în centrul atenției se află acum Jocurile Olimpice, dar și acolo, alți văzuți în deschidere că se cîntă și se dansează. Au fost multe elemente inedite dar și ambiguități la festivitate. Nume mari n-au lipsit, dar parecă prea bătrînescă partea artistică. Totuși sportul îl practică tinerii, nu? ● Recordul absolut îl detine în acest moment D. Graur la capitolul gafe și inovații lingvistice. Dezacordurile nu le trec. Bănulesc că se produce din cauza polișotismului inerent. Nu știu de ce nu-l lasă pe Andi Vîlăra, pe Emil Grădinescu sau pe Bogdan Stănculescu să-și facă treaba. Băieții au talent, umor și nervi. Colaboratorii de acasă al redacției sport sînt elevi de liceu care citesc un text scris de profesori? ● Transmistile, din punctul de vedere al telespectatorului, sînt jalnice, iată că

există Televiziuni mult mai slabe în lume decît credeam. Cum își leagă unul sîrseturile la pantofi, cum iese lumea din sala de sport, cum se pregătesc oamenii de meci. Asta am văzut. Ei spun că-s rezumate, dar în halul acesta nu-mi imaginăm să fie. ● A spus-o și Topescu într-un tirziu cînd n-a mai rezistat la gimnastică. ● Să las „concursul masculin de aruncarea ciocanului” (cînd o fi cel feminin?) și să mă-ntorc la ale noastre. ● „3 din 10” a fost prezentat de același Adonis, dar ceva mai cuminte, Melodiile nu m-au convins dar poate la reasutare îmi vor fi unele pe plac. Concursul este efectiv necesar pentru a simula creația. Poate stimulentele nu-i destul de consistent și compozitorii nu se ambiționează? ● Muzică foarte bună la Video-Magazinul din 2 august (Madonna și Roxette cu clișuri fierbînti), Jocurile de la „Studentesc” au fost însă sub nivelul lui Doru Dumitrescu. Chiar dacă se supără „sefu” pe mine voi afirma că nici momentul Diverșis nu m-a dărîmat de pe scaun. Ori a fost prea subtil pentru mine? ● Bulgarii m-au dat iar gata duminică noaptea (programul 2) cu un concert Genesis. E clar că trebuie să ne luăm cîte două televizoare de familie! ● Și mai holbați-vă și voi și scrieți-mi ce v-a tulburat în procesul acesta de multilateralitate. Vacanță plăcută celor care au bani de mers în locuri unde nu-s televizoare!

GĂLBIOARA

P.S. Și dacă „oboseala fi răpune” pe comentatori la Olimpiadă, să-și găsească alte meserii, căci noi plătim pentru serviciile lor!